

številka 1 | marec • 2018

Vincencijeva pot

Glasilo vincencijanske družine

Plamen vincencijanske karizme

Postno pismo

Po Mariji k Jezusu

»Vincencijanska družina – kdo smo in kje se nahajamo?«

Misijonska družba – lazaristi (CM)

Skupnost duhovnikov in bratov, ki jo je ustanovil sv. Vincencij Pavelski. Njen glavni namen je oznanjevanje evangelija in služenje ubogim.

Vizitator: **Pavle Novak**

Naslov: Maistrova 2, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/230-24-64

E-pošta: cm.provincialat@rkc.si

Spletna stran: <http://www.lazaristi.si>

Hčere krščanske ljubezni – usmiljenke (HKL)

Skupnost sester, ki sta jo ustanovila sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Njihovo poslanstvo je služenje najbolj potrebnim in ubogim.

Vizitatorica: **s. Francka Saje**

Naslov skupnosti: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana – Črnuče

Telefon: 01/562-90-10

E-pošta: hkl.provincialat@rkc.si

Spletna stran: www.usmiljenke.si

Marijine sestre čudodelne svetinje (MS)

Skupnost je nastala na slovenskih tleh in jo je ustanovila s. Leopoldina Brandis. Njihovo prvo poslanstvo je skrb in pomoč bolnikom.

Vrhovna predstojnica: **s. M. Irma Makše**

Naslov: Hrenova 10, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/422-46-50

E-pošta: ms.vrhovno.vodstvo@rkc.si

Spletna stran: <http://marijine-sestre.rkc.si>

Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote (DP VZD)

Mednarodna laiška katoliška organizacija, ki jo je ustanovil blaženi Friderik Ozanam. Njeno poslanstvo je živeti ljubezen do ljudi, ki so na robu družbe.

Kontaktna oseba: **Simona Stegne**

Naslov: Plečnikov podhod 1, 1000 Ljubljana

Telefon: 040/753-425

E-pošta: info@društvo-vzd.si

Spletna stran: www.brezdomec.si

Marijanska vincencijanska mladina (MVM)

Mednarodno laiško združenje mladih. Namen združenja je, da bi mladi v vsakdanjem življenju uresničevali evangelij in bili pripravljeni pomagati drugim.

Kontaktna oseba: **s. Vlasta Tacer**

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana – Črnuče

Telefon: 031/503-011

E-pošta: mvm.slovenija@gmail.com

AMM – Otroci Brezmadežne (OB)

Laiško združenje, ki povezuje otroke in odrasle.

Namen: čiščenje Device Marije, posnemanje njenih kreposti in življenje po evangeliju.

Naslov združenja: Dom sv. Jožef, Plečnikova 29, 3000 Celje

Odgovorna oseba: **Franc Rataj CM**

Naslov: Trg 7. julija 8, 8259 Dobova

Telefon: 041/723-691

E-pošta: franc.rataj@gmail.com

Spletna stran: www.amm-brezmadezna.rkc.si

Vincencijeva družina

Laiška skupina, ki deluje po Vincencijevi karizmi sprotne spontane pomoči in služenja ubogim po zgledu usmiljenega Samarijana.

Voditeljica: **Monika Klačnja**

Naslov: Runkova 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/505-10-66

POVEZANI Z VINCENCIJANSKO DRUŽINO:

Anin sklad

Ustanova, katere člani so odločeni, da bodo številčnejšim družinam stali ob strani in poskušali nositi del bremena, ki ga nosijo stariši te družin.

Predsednica ustanove: **Marija Šterbenc**

Kontaktna oseba: Alen Salihović

Naslov: Poljanska 6, p.p. 2064, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/231-56-08

E-mail: ustanova.anin.sklad@gmail.com

Spletna stran: <http://www.anin-sklad.si>

Krščansko bratstvo bolnikov in invalidov (KBBI)

Mednarodno gibanje, ki ga je ustanovil oče Henry François. Namen gibanja je povezovanje bolnikov in invalidov v duhu gesla: »Vstani in hodí«.

Voditelj: **Tone Planinšek**

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 041/384-324

E-pošta: tone.planinsek@guest.arnes.si

Spletna stran: <http://bratstvo.si>

Študentski dom Vincencij (ŠDV)

Dom, ki sprejema študente iz vse Slovenije in jim nudi prostor za bivanje, študij, duhovno rast in druženje v času študija.

Ravnatelj: **Tilen Prinčič CM**

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/431-13-50

E-pošta: ravnatelj.sdv@gmail.com

Spletna stran: sdv.lazaristi.si

Uvodnik

Tomaž Mavrič CM, generalni superior

Draga Vincencijanska družina! Za nami je obhajanje 400-letnice vincencijanske karizme. Leto je bilo bogato raznih iniciativ na krajevni, narodni ter mednarodni ravni. Na mednarodni ravni smo bili priče romanja relikvij srca sv. Vincencija Pavelskega, mednarodnega simpozija vincencijanske družine v Rimu, uradnega začetka projekta mednarodne vincencijanske družine za ljudi brez stalnega mesta bivanja ter napoved vincencijanskega festivala filma, ki bo v Castel Gandolfu od 18. do 21. oktobra 2018. Uradno smo obhajanje 400-letnice zaključili 25.01.2018 in istočasno vstopili v 5. stoletje karizme. Ko je naš pogled na obhajanje obletnic usmerjen v prihodnost, nam tako obhajanje prinaša upanje, novo energijo, obnovljeno navdušenje. Iz tega zornega kota moramo tudi gledati na preteklo leto kakor tudi na letošnje.

Dve spodbudi bi rad predlagal ob začetku 5. stoletja.

- Obnoviti bližino s svetniki, blaženimi, Božjimi služabniki in služabnicami vincencijanske družine ter jih približati čim širšemu krogu ljudi.

V nebesih imamo ogromno število članov vincencijanske družine, ki nam radi priskočijo na pomoč, ko se nanje obrnemo s svojo prošnjo.

- Obnoviti kulturo poklicev.

Če po eni strani ugotavljamo ter ponavljamo znana dejstva, da marsikje po svetu okolica ni naklonjena oziroma je celo sovražna kulturi duhovnih poklicev in angažiranju laikov pri delu evangelizacije in gradnji Božjega kraljestva, skušajmo po drugi strani kot vincencijanska družina prispevati svoj delček k obnovi kulture, okolja in družbe, kjer bo »normalno« in ne »nenormalno«, da se mladi odločajo za pot Bogu posvečenega življenja ali pa kot laiki postanejo aktivni Jezusovi sodelavci.

Novo upanje, nova energija, novo navdušenje!

Molimo drug za drugega, da nas bo na tej poti razsvetljeval in spremljal Jezusov Duh!

V tej številki lahko preberete:

- 6** Postno pismo
- 12** Obisk v Albanski pokrajini
- 20** Marijine sestre ponovno v Celju
- 26** MVM v Podbočju
- 30** Vztrajno skupaj se borimo
- 36** Pestro dogajanje v ŠDV-ju
- 38** V preizkušnjah povezani smo močni
- 44** Družina na poti
- 46** Resnično povem vam
- 50** Po Mariji k Jezusu

Revija Vincencijeva pot

Letnik XII, številka 1

Urednika:

Zlatko Novak, Miha Lokovšek

Odgovorni urednik:

Pavle Novak CM

Lektoriranje:

Jurij Devetak CM

Oblikovanje in prelom:

Uroš Čanžek s.p. fotografiranje porok in grafično oblikovanje

Izdaja:

Študentski dom Vincencij

Tisk: **tiskarna Atelje 64 d.o.o.**

Naslov uredništva

Vincencijeva pot Tabor 12,

1000 Ljubljana

Telefon: **041 628 863**

Fotografija na prvi strani: *Darovanje svete maše ob zaključku 400. obletnice vincencijanske karizme, v cerkvi sv. Pavla zunaj obzidja v Rimu, ob relikvijah sv. Vincencija Pavelskega.*

avtor Miha Lokovšek

Število izvodov: **1270**

Glasilo je namenjeno interni uporabi

Če želite prejemati revijo

Vincencijeva pot, pišite na naslov uredništva ali pokličite na zgoraj zapisano telefonsko številko.

Plamen vincencijanske karizme

Franc Letonja CM

Minulo leto, ko smo obhajali 400-letnico vincencijanske karizme, smo se poglobljali v njegovega duha in spoznavali karizmo, da bi jo uresničevali v vsakdanjem življenju ter tako živeli Kristusa, bili priče njegove neskončne ljubezni in usmiljenja.

Ko v duhu gledam v minulo leto na dogajanja v vincencijanskih družinah po svetu, lahko rečem, da se je plamen karizme razgorel in zažarel z močnejšo toplino. Vsa ta dogajanja so bila tudi meni v pomoč, da ohranim žerjavico, ki naj vsaj občasno močnejše zažari tudi v mojem vsakdanjem življenju.

Ob takšnem premišljevanju mi stopajo pred oči besede sv. Vincencija Pavelskega: »Dajte mi moža molitve in sposoben bo za vse. Reči bo mogel s svetim Pavlom: Vse premorem v njem, ki mi daje moč.« Ta misel me spodbuja ne le k redni molitvi, ampak da v molitvi slavim Boga, ki mi po Jezusu daje moč za izpolnjevanje poslanstva. Jezus v evharistiji je »kruh močnih« in moč ljubezni.

Živeti Kristusa je dolžnost vsakega kristjana. Ta dolžnost izhaja iz krstne milosti. Pri krstu smo postali Božji otroci, bratje in sestre Kristusa. S krstnimi obljubami se vedno znova opomnimo na dolžnost: živeti v prijateljskem odnosu z Jezusom. Zvestobe

krstnim obljubam si ni mogoče predstavljati brez molitve, ki odpira naše srce novim navdihom in delovanju milosti.

Za Kristusa pričujemo z življenjem po veri, ki se pokaže v našem odnosu do sočloveka. Zato so telesna in duhovna dela usmiljenja in iskrene dobrote nadvse pomembna dejanja, s katerimi pričujemo za Kristusa, za njegovo ljubezen in skrb za vsakega človeka.

Vincencij Pavelski nas uči s svojim življenjem in z besedami živeti v zavesti Božje navzočnosti. Tako nam govori: »Ne samo, da je Bog povsod, on je prav na poseben način v dobri duši, ki je polna njegove ljubezni.« Če bo ljubezen v naši duši, jo bomo delili s sočlovekom in jo izkazovali bližnjemu. Ko torej izkazujem spoštovanje sočloveku, mu pomagam spoznavati, da je Bog ljubezen. Sv. Vincencij nam pove: »Srce, ki ljubi našega Gospoda, ne more trpeti njegove odsotnosti; z njim mora biti v čustveni ljubezni, ki privede do dejavne ljubezni.«

Prepričan sem, da so mi ob molitvi pomagali lepi primeri dela ljubezni do bližnjega med člani vincencijanske družine k dejavni ljubezni. Tako sem lažje sprejel z večjo potrpežljivostjo preizkušnje in neprijetnosti, ki so me obiskale.

V prizadevanjih za dela ljubezni se uresničujejo besede sv. Vincencija: »Vsakdo mora težiti za

tem, da se oblikuje po našem Gospodu, ne le zato, da se sami zveličamo, temveč da bomo zveličarji kot On; to pomeni, da sodelujemo z njim pri zveličanju duš.« Dejavna ljubezen nas usmerja na pot zveličanja in notranje sreče.

Zgledi nekaterih so v veliko pomoč in spodbudo za dejavno ljubezen. Eden takšnih zgledov je Božji služabnik Janez Francišek Gnidovec, ki je vse delal iz ljubezni do Boga in je bil duhovnik po Jezusovem srcu.

Sedaj, ko njegovi posmrtni ostanki počivajo v cerkvi Srca Jezusovega v Ljubljani, je mnogim dana lepa priložnost, da skupaj z njim častijo

je zmogel naporna potovanja po obširni škofiji, kjer skoraj ni bilo prometnih zvez in je mnogokrat moral pešačiti. V duhu sv. Vincencija nam govori: »Prebudimo željo, da z vsem srcem ljubimo Boga in da ga želimo ljubiti s tolikšno ljubeznijo, s kakršno ga ljubijo vsi angeli in svetniki ... Zaradi Božje ljubezni odpustimo vsem, ki so nas žalili, da bi tudi mi od Boga prejeli odpuščanje.«

Z redno molitvijo se priporočam, da bi me Jezus Bog na priprošnje Božjega služabnika Gnidovca utrjeval v veri, da bi bil živa priča njega, ki je naša pot k Očetu. Želim

Hvala Bogu, tudi po mladih, ki izhajajo iz okolja, prežetega z Vincencijevim duhom, žari bolj kot si včasih mislimo, njegova karizma. To potrjuje tudi obisk mladine Sv. Jožefa med našimi izseljenci.

Jezusa v Najsvetejšem. Jezus nas vedno pričakuje in vabi, naj prihajamo k njemu, da nas bo okrepil in nam dajal pomoč za vztrajno življenje v zvestobi krstnim obljubam.

Pri Gnidovcu lahko vidimo in se učimo, kakšno moč daje molitev, posebej še molitev pred Najsvetejšim. Njemu, ki je bil telesno šibek, je molitev dajali izredno moč, da

in prosim, da bi mogel tudi jaz reči s sv. Vincencijem: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni. Kajti ne živimo več človeškega življenja, ampak Božje življenje, če spolnjujemo Božjo voljo.« Tako bi mogel sam živeti in tudi drugim pomagati živeti Kristusa, ki je Božja moč in modrost, da bi plamen Vincencijeve karizme nas vse ogreval in vnel za dobra dela. ■

»Izročite se našemu Gospodu!« Prihodnost

Franc Sodja CM (Iz knjige: Vincencijeva oporoka)

Kolikokrat je v svojih konferencah in pismih sv. Vincencij ponavljal te besede!

Če je kdaj na mestu ta njegov klic, je to danes, ko toliko ljudi preplašeno gleda v prihodnost, ko vstajajo lažni preroki in napovedujejo katastrofo, ko tudi v imenu znanosti napovedujejo vsaj veliko verjetnost, da nam bližnja prihodnost ne obeta veliko lepega. Toliko bolj je potrebno, da najdemo svoj mir v tej Vincencijevi besedi: Izročimo se našemu Gospodu.

Posameznik in celota: na Božji dlani smo.

Temu kratkemu stavku ali tej preprosti misli lahko damo globino in širino. Koliko dobrih duš je zbeganih. Moti jih preteklost. Skrbi prihodnost. V preteklosti odkrivajo predvsem svojo človeško revo, svoje temne dni, svoje padce. Kakšno močno upanje v Božje usmiljenje prinaša samo ta beseda: Izročite se našemu Gospodu. Vse je pokopano v Božje usmiljenje. In v Božji ekonomiji je naša pretekla bilanca vendarle pozitivna: greh je izbrisan, ohranja

pa nam Bog vse, kar smo storili dobrega. In končno: s kakšno pravico bi ugotavljali le človeško bedo, ne pa priznali Božje milosti. In vendar me je Bog vse življenje obsipaval z nešteti milostmi. Moja vera, moj poklic, moje delo, moja molitev, ali niso to same milosti. Zanje: hvala! S to hvaležnostjo se moramo izročiti v Božje roke.

Moja prihodnost? Če vzamem zares Jezusovo besedo: še las jim ne bo padel z glave brez Očetove volje, zakaj bi se plašil, zakaj bi ne zaupal popolnoma v Božjo dobroto. Da, preteklost moram prepustiti Božjemu usmiljenju, prihodnost izročiti Božji dobroti. In sebe vsega v Marijino varstvo. Saj je naša Mati. Če je modrost svetnikov, vsak dan znova, velja to posebej za nas. Spet znova. Ko pred Bogom umirjam svoj pogled v preteklost in prihodnost, moram pred Bogom zbrati svoje želje, še boljše, svojo voljo, da mu darujem vse življenje in posebej današnji dan. In naj ne bo v meni medlega izgovora: jutri. Ne jutri, danes pričujem!

Kaj ni mogoče že danes Bogu darovati vsak dan in vsak hip? Naj bo moje življenje himna Bogu, nenehna proslava večnega Boga, ki je Dobrota in Ljubezen.

Preprosta modrost sv. Vincencija, pa polna vsebine. In zame in za zdaj. Izročam se našemu Gospodu, pa naj bo to z besedami: vse zate, moj Bog, ali: Jezus, tebi živim, Jezus, tebi umrjem, Jezus, tvoj sem živ in mrtev. Kakorkoli mi narekuje srce. Da se le že ta trenutek svojega življenja najdem v Božjem objemu. ■

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na:
Vincencijeva pot, Tabor 12,
1000 Ljubljana.

Transakcijski račun:
SI56 0201 4003 5464 425,
sklic: 00 9001.

Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov.

Hvala za vsak dar!

Vincencijeva spodbuda

Treba je pretehtati lastne napake, jih spoznati in priznati pred Bogom, da se zaradi njih ponižamo in trdno sklenemo, da se popravimo.

Postno pismo 2018

Marija, čudoviti zgled, ki nam kaže pot k Jezusu

Tomaž Mavrič CM, generalni superior

Rim, 9. februarja 2018

Vsem članom vincencijanske družine

Drugi bratje in drage sestre v svetem Vincenciju, Jezusova milost in njegov mir naj bosta vedno z nami!

in najkrajšo pot do Jezusa, ki je cilj našega življenja in naše vse.

1. VSAK DAN MOLIMO ROŽNI VENEC

Skupaj z Marijo premišljajmo o različnih etapah Jezusovega življenja. Marija gre z nami in nas spremlja, opogumlja in navdihuje! Imejmo vedno pri sebi rožni venec, kjerkoli hodimo. Nosimo ga

S postnim pismom 2016 smo pričeli z razmišljanjem o stebrih duhovnosti našega ustanovitelja: o učlovečenju, sveti Trojici in evharistiji. Ob letošnjem postnem pismu pa razmišljajmo o četrtem stebri, o Blaženi Devici Mariji.

V začetku postnega časa, 40 dni z Jezusom v puščavi, bi rad povabil vsakega od nas, naj svoje srce napolnimo s toplino, zaupanjem, razpoložljivostjo in z vsoto ljubeznijo, ki jo imata sin ali hči do svoje matere. Tudi naj bi obnovili ali poglobili svojo stalno privrženost do nje s pomočjo treh pripomočkov, ki nam bodo pomagali, da se približamo Mariji, svoji nebeški Materi. Ona je najlepši vzor, ki nam kaže najboljšo

s seboj v žepu ali torbi, kakor prstan ali zapestnico, da ga imamo pri roki vsak trenutek dneva. Lahko ga molimo v kapeli, na ulici, ko čakamo na avtobus, metro ali vlak, ko se vozimo, na prehodu ali ko čakamo v vrsti. Vedno imejmo rožni venec s seboj.

Sv. Vincencij izraža svoje globoko prepričanje v Marijino varstvo:

»Bog je vedno utrjeval v meni

prepričanje, da sem bil rešen po vztrajnih molitvah, ki sem jih usmerjal k Njemu in k sveti Devici Mariji; trdno verjamem, da sem bil rešen samo po njeni priprošnji«⁽¹⁾

»Vsak se dobro počuti v štirih krajih, kjer poteka misijon, pa tudi tukaj; zdi se, da se bo Naš Gospod usmilil te male družbe po posredovanju svete Device; v ta namen smo poslali g. Boudeta, naj jo obišče v Chartresu«⁽²⁾

2. SPREJMIMO VEDNO BOLJ ZA SVOJE – KREPOSTI PONIŽNOSTI IN ČISTOSTI, PO MARIJINEM ZGLEDU

Sv. Vincencij Pavelski nam daje Marijo za zgled vseh kreposti, posebej pa poudarja: ponižnost in čistost.

Ponižnost

Med vsemi ustvarjenimi bitji v nebesih in na zemlji ni nikogar, ki bi bil bolj znan in bolj češčen ali ki bi nam bil tako pogosto dan za zgled. Ni druge osebe, v katero bi Bog po Jezusu imel več zaupanja. Marija niti za trenutek ne pomisli, da ji pripada zasluga, ampak je prepričana, da je vse, kar je in kar ima, milost, dar in znamenje Jezusovega usmiljenja. Mati se postavlja pod sina in ne nad njega. Marija je Jezusa rodila in zanj skrbela od jaslic, ga previjala, dojila in vzgajala do odrasle dobe. Z vsem, kar je naredila in kar danes dela, nas usmerja k Jezusu.

»Zatekajte se k sveti Devici in jo prosite, naj vam od svojega Sina izprosi, da boste deležni njene ponižnosti, saj se je imenovala Gospodovo deklo, ko je bila izbrana za njegovo mater. Kaj je tisto, zaradi česar se je Bog ozrl na Devico? Ona sama pove: 'To je moja ponižnost.' Če se

naše sestre zatekajo k sveti Devici, ki je tako ljubila to krepost, jim bo od Boga izprosila milost, da jo bodo tudi izvrševale«⁽³⁾

Čistost

Jezus nam daje ključ, kako naj vemo, da živimo čistost v misli, besedi in dejanju. Opozarja nas, naj ostanemo pozorni: »Človeka ne omadežuje to, kar gre v usta, ampak kar prihaja iz ust, to omadežuje človeka«^(Mt 15,11). Vse se začne v našem srcu in našem duhu.

Prosimo Jezusa, naj bo navzoč takoj v začetku naših misli, čustev in idej ter naj nam pomaga, da jih prečistimo prek njegovih misli, njegovih drž in dejanj. Kar izhaja iz naših misli, se bo potemtakem odražalo v besedah in dejanjih, ki bodo odsevale Jezusove drže, čustva in misli. Čistost bo navzoča in jo bomo živeli.

»Imejte posebno pobožnost do vodstva, ki jo je imela sveta Devica do osebe Našega Gospoda, in vse bo šlo dobro«⁽⁴⁾

Nasprotno pa – misli, čustva in ideje, ki jih ne prečisti Jezus, nas bodo vodile v drugo smer. Ranljivi bomo ob vplivu Zlega, ki ima jasen cilj: uničiti v nas vse, kar prihaja od Boga, uničiti naš odnos do Jezusa. Satan hoče postaviti sebe na Jezusovo mesto in vplivati na misli, od koder prihajajo naše besede in naša dejanja; – s svojim nasprotovanjem čistosti in neoskrunjenosti bi pokvarili svoje lepo bitje, svoje lepo srce, ki je ustvarjeno po Božji podobi.

»Rad bi videl, da bi vaše srce pripadalo samo Našemu Gospodu; sveto Devico prosim, naj vam ga odvzame in ponese v nebo ter ga položi v njegovo srce in v srce njenega ljubega Sina«⁽⁵⁾

3. ŠIRIMO SPOROČILO IN SPODBUJAJMO POBOŽNOST DO NAŠE GOSPE ČUDODELNE SVETINJE Z OBNOVLJENO GOREČNOSTJO

Čudodelna svetinja je – po križu – najbolj razširjen krščanski simbol po svetu. Toda mnogi še niso imeli priložnosti, da bi spoznali in odkrili Marijino sporočilo in da bi nosili svetinjo. Ne prosijo za milosti, da bi jih prejeli od Jezusa, kakor je Marija poučila sv. Katarino ob prikazanjih leta 1830 v kapeli matrne hiše v Parizu, rue du Bac.

»Prihajajte pred ta oltar, tu se bodo razlivala milosti ... na vse, ki bodo zanje zaupno prosili...«

»Ti žarki pomenijo milosti, ki jih razlívam na tiste, ki me zanje prosijo.«

Ta postni čas bi rad povabil k razmišljanju, molitvi in preučevanju možnosti v vseh krajih našega služenja: v župnijah, bolnišnicah, dispanzerjih, šolah, univerzah, zunanjih in ljudskih misijonih ... Tam, kjer čudodelna svetinja še ni znana in kjer je ljudje še nimajo, sprožite naslednje akcije:

- razdeljajte čudodelno svetinjo,
- obenem s svetinjo dajte list s kratko razlago o njeni zgodovini in sporočilu,
- vzpostavite krajevno skupino Združenja čudodelne svetinje. Vstopila bo v Mednarodno združenje čudodelne svetinje, ki je veja vincencijanske družine v številnih deželah po svetu.

Spodbudite ustanovitev kake nove skupine Združenja čudodelne svetinje v vaši župniji z dovoljenjem župnika, v bolnišnicah in dispanzerjih, v šolah in na univerzah z

»Štirideset dni z Jezusom v puščavi naj obnovi in poglobi naš odnos do Marije, naše nebeške Matere.«

osebjem, učitelji, profesorji in učenci; ob ljudskih misijonih, ko sodelujejo različne veje vincencijanske družine z organizacijo in usklajevanjem; v misijonih ... Povabite ljudi, naj se vpišejo in postanejo člani skupine.

V številnih deželah, kjer je navzoče Združenje čudodelne svetinje, Narodni odbor povezuje različne skupine Združenja in jih usklajuje. Narodna združenja so povezana v Mednarodno združenje čudodelne svetinje, ki ga vodi podravatelj g. Carl Pieber CM. S svojo povezanostjo se člani medsebojno podpirajo z molitvijo, razširjajo svetinjo in opravljajo solidarnostna dela.

Da bi se to uresničevalo, je Mednarodno tajništvo Združenja rado na voljo za pomoč tistim, ki potrebujejo pomoč, informacije ali sugestije za začetek krajevne skupine. Če so v deželi, kjer želite ustvariti novo skupino Združenja, že druge skupine ali narodna struktura, vas bo Mednarodno tajništvo povežalo z njimi. Če pa v deželi ni narodne strukture ali krajevnih skupin, vam bo isto tajništvo preskrbelo potrebne informacije za začetek nove skupine.

Mednarodno združenje čudodelne svetinje ima spletno stran v šestih jezikih z mnogimi informacijami, vključno s postopki za začetek nove skupine.

Naslov: www.amminter.org .
Če potrebujete kakršno koli pomoč, se obrnite na mmainfo@famvin.org .

Medtem ko razmišljamo o vzpostavljanju novih skupin Združenja čudodelne svetinje v določeni deželi, mislimo na to, da je globoka Marijina želja, naj bi njeno svetinjo razširili

po vsem svetu. Naša Gospa nam zagotavlja, da bomo prejeli milosti, če bomo Jezusa zanje prosili. Vključimo se v to čudovito avanturo, bodimo Marijin glas, ki izraža Jezusovo brezpogojno ljubezen do vsake osebe posebej, v besedah in dejanjih.

»Daj kovati svetinjo po tem vzorcu; tisti, ki jo bodo z zaupanjem nosili, bodo prejeli velike milosti.«

Tile dnevi z Jezusom v puščavi prinašajo obilne sadove. Štirideset dni z Jezusom v puščavi naj obnovi in poglobi naš odnos do Marije, naše nebeške Matere. Vedno bolj naj se ji bližamo in:

- molimo rožni venec vsak dan,
- vedno bolj sprejemajmo za svoje kreposti ponižnosti in čistosti, po Marijinem zgledu,
- širimo sporočilo in spodbujajmo pobožnost do Naše Gospe čudodelne svetinje z obnovljeno gorečnostjo.

Naj nam teh 40 dni z Jezusom v puščavi prenovi srce, da se odpremo vsakdanjim »vstajenjem« in prehajamo iz smrti v življenje do našega končnega Vstajenja!

Vaš brat v sv. Vincenciju
Tomaž Mavrič CM
generalni superior

Opombe:

- (1) Coste I,7; Pismo g. de Cometu v Dax.
- (2) Coste I,360; Pismo 249 Robertu de Sergis v Amiens, novembra 1636.
- (3) Coste X,536-537; Konf. 98 o ponižnosti, ljubezni, pokorščini in potrpežljivosti (Sp 42), 14. julija 1658.
- (4) Coste II,123; Pismo 488 Jakobu Chiroyerju v Luçon, 6. oktobra 1640.
- (5) Coste I,71; Pismo 36 Ludoviki de Marillac, ok. 1629.

Gnidovec nas povezuje

Rok Žlender CM

V nedeljo, 4. februarja 2018, smo se popoldne v velikem številu zbrali v cerkvi Srca Jezusovega na Taboru v Ljubljani in obhajali obletnico smrti škofa Janeza Frančiška Gnidovca (1873-1939). Sveto mašo je ob somaševanju številnih

Janez Zaletel. Manjkali niso niti sobratje lazaristi in sestre usmiljenke ter Marijine sestre – vsem članom Vincencijanske družine je častitljivi Božji služabnik namreč velik zgled svetosti in svetel lik, ki nas navdihuje.

Praznovanje ob Gnidovčevi nedelji je v Ljubljani vodil beograjski nadškof Stanislav Hočevar.

duhovnikov vodil beograjski nadškof in metropolit Stanislav Hočevar.

Cerkev je bila skoraj premajhna za vse, ki smo se tega dne želeli spomniti Božjega služabnika Gnidovca in porovati na njegov grob. Prišli so tudi romarji iz Ajdovca, Gnidovčeve rojstne župnije, in njihov župnik

Nadškofa Hočevarja smo sicer imeli čast gostiti v svoji sredi kar dva dni zapored. V soboto, 3. februarja 2018, je namreč daroval sveto mašo ob 50-letnici zaobljub svoje sorodnice s. Antonije Pungerčar HKL. Sobotno praznovanje je obenem služilo kot lep uvod v nedeljsko praznovanje. Pred slovesno sveto mašo je bila molitvena ura,

3. februarja 2018 je nadškof Hočevar v Ljubljani daroval sv. mašo ob 50-letnici duhovnega poklica svoje sorodnice s. Antonije Pungerčar HKL.

ko smo razmišljali o življenju duhovnega velikana in molili rožni venec ter prejeli blagoslov z Najsvetejšim.

V pridigi je beograjski nadškof izpostavil Gnidovčevo žejo in lakoto po oznanjevanju. Besede »Gorje mi, če ne bi oznanjal evangelija« Gnidovec razume tako močno, ker se je on sam odžejal pri Izviru, ker se je on sam napil neusahljive Božje ljubezni. Častitljivi Božji služabnik se je zavedal, da se mora osvoboditi vsake sledi vasezagledanosti, če želi ljudem prinesiti veselje evangelija. Nadškof Hočevar je tudi orisal težavnost življenja v diaspori, kjer je vsaka škofova, še tako dobronamerna poteza, sprožila val nezadovoljstva enkrat na eni, drugič na drugi strani. Tudi s tem se je moral soočiti svetniški škof. In vendar, tudi ko so ga mnogi prezirali, je ostajal v svoji drži pokončen in premočrten! Vsem je postajal vse, pa ne samo s svojim škofovskim geslom, ampak z vsem svojim življenjem. Nekako v skladu s razmišljanjem sedanjega papeža Frančiška je tudi Gnidovec hodil

na obrobja. Ko je hodil med najbolj uboge, se ni počutil ponižanega. Bil je pravi misijonar, ki se je zavedal, da nič ne more nadomestiti oznanjevanja evangelija.

Ob koncu svete maše smo se ustavili na njegovem grobu v cerkvi in se obrnili na Boga, da bi bila ta sveta duša čim prej tudi pred vesoljno Cerkvijo povzdignjena na oltar. Da, manjka še čudež. Zakaj ga kljub tolikim molitvam še vedno ni, bi se kdo utegnil vprašati. Odgovora na to vprašanje ne poznamo. Neizpodbitno dejstvo pa je, da nas molitev povezuje in gradi občestvo in sadovi molitve so prisotni. Janez Frančišek Gnidovec nas usmerja k Bogu in nas ne ustavlja pri sebi.

Sveti maši je sledilo prijetno druženje ob skrbno pripravljenih mizah. Srečali smo obraze, ki jih morda že dolgo nismo videli. Vsem pa je bilo skupno hrepenenje, da bi Bog tudi nam podaril poguma, da bi lahko oznanjali evangelij s takšnim žarom in gorečnostjo, kot je to počel škof Gnidovec. ■

Obisk vrhovnih predstojnikov v Albanski pokrajini

s. Francka Saje HKL

Hčere krščanske ljubezni – usmiljenke vsako leto 25. marca, na praznik Gospodovega oznanjenja Mariji obnavljamo svoje zaobljube službe ubogim, čistosti,

darovanja, v imenu vseh naših sester zaprosi vrhovnega predstojnika za dovoljenje za obnovitev zaobljub. Sestre Albanske pokrajine in Slovenske province smo vesele in ponosne, da je bila letos

S skupino MVM po sprejemu v sestrski skupnosti v Skadru (pred g. Tomažem na njegovi desni stoji Lori).

uboštva in pokorščine. Vse od časa naših ustanoviteljev sv. Ludovike de Marillac in sv. Vincencija Pavelskega se ohranja tradicija, da vrhovna predstojnica vsako leto 2. februarja, na praznik Jezusovega

pokrajinska hiša v Skadru izbrana za kraj tega posebnega dogodka.

Ob tej priložnosti sta se generalni superior Tomaž Mavrič, ki je vrhovni

Na srečanju vincencijanske družine v Grudi.

predstojnik Misijonske družbe lazaristov, hčera krščanske ljubezni in vse vincencijanske družine, ter naša generalna mati s. Kathleen Appler od 30. januarja do 3. februarja mudila na obisku na Kosovu in v Albaniji. Vsaj delček veselja tega obiska, ki sem ga bila tudi sama deležna, bi rada preko tega skromnega zapisa podelila z vami.

Za začetek obiska je v torek, 30. januarja zvečer g. Tomaž skupaj s tamkajšnjim škofom Gjergji Dodë v novem svetišču sv. Matere Terezije v Prištini daroval mašo in med homilijo v angleščini nagovoril zbrane člane MVM iz župnij na Kosovu. Sledili so obiski in srečanja tisti večer ter naslednja dva dneva v štirih sestrskih skupnostih: dve na Kosovu (Priština

in Peć) ter dve v Albaniji (Rrëshen in Skader). Lahko si predstavljate navdušenje in veselje sester ob teh obiskih in na srečanjih, med katerimi sta nas g. Tomaž in s. Kathleen nagovarjala s svojo prepričljivo besedo in bližino.

Ob vsakem prihodu v sestrsko skupnost ju je pričakala skupina tamkajšnje MVM s kratkim pristrčnim programom v pozdrav in dobrodošlico. Generalni oče in mati sta se z njimi pozdravila in pogovarjala. Ker g. Tomaž govori angleško, s. Kathleen je sicer Američanka, mladi pa tudi večinoma znajo angleško, je bila vzpostavitev stikov lahka in hitra. Morda še bolj kot skupni jezik pa je pripomogla njuna izredna preprostost in domačnost, da so ju mladi spontano sprejeli medse. Lepo je bilo

zaznati tudi, kako so si mladi in sestre blizu. Skupine MVM na Kosovu in večina v Albaniji imajo namreč srečanja pri sestrah, kar ustvarja še močnejšo povezanost in domačnost med njimi.

Sicer pa je bilo za vso vincencijansko družino Kosova in Albanije osrednje srečanje na svečnico popoldne v župniji Gruda blizu Skadra, kjer živi skupnost albanskih in italijanskih lazaristov.

navdušujoče je bilo videti toliko mladih v zavedanju, da jih navdihuje in povezuje naša vincencijanska karizma.

Žal pa so se radostni trenutki tega zaključnega srečanja boleče prepletali z žalostnimi ... Pri maši je za branje prvega berila pristopila devetošolka Lori iz skupine MVM pri sestrah v Skadru. Po nekaj prebranih stavkih je nenadno izgubila zavest. Kljub hitri prvi pomoči in

Ponosen plesni parček po pozdravnem nastopu z g. Tomažem in s. Kathleen.

Začelo se je s slovesno sveto mašo v cerkvi, nadaljevalo s pestrim programom skupin MVM iz Kosova in Albanije ter zaključilo s skupnim druženjem. Res

prevozu v bolnišnico je tam kmalu umrla ... Mladi iz skupine pravijo, da je bila Lori izredna oseba. V njeni torbi, ki je ostala v Grudi, potem ko so jo odpeljali

Zbiranje k sveti maši v cerkvi v Grudi.

v bolnišnico, so našli rožni venec. Nanj je naprej molila rožni venec pred mašo v skadrski katedrali, kjer je bila tudi ministrantka in bralka. Mladi vedo tudi povedati, da je vsak četrtek šla k spovedi. Kar neverjetno za tako mlado dekle. Pretresljivo je zaznavati, kako je dozorela za nebesa, zato jo zdaj lahko imamo vsi za priprošnjico pri Bogu, še posebno pa mladi iz MVM! Odgovor na naše trepetajoče vprašanje, zakaj jo je Gospod poklical k sebi prav v tem trenutku in v takih okoliščinah, pa ostaja skrivnost nam nedoumljivih Božjih poti.

Njena dve leti starejša sestra, ki je tudi članica iste skupine MVM in njena krušna mama (Lorina mamica je umrla, ko je bila Lori stara šele tri mesece) sta

po njeni smrti razkrili našim sestram, da je Lori domačim dejala, da bo postala sestra usmiljenka. Tako se me obračamo nanjo tudi s prošnjo, naj prosi pri Bogu za nove poklice v naših vrstah in duhovne poklice nasploh.

Vas, ki berete ta zapis, povabim, da se pridružite molitveni navezi za Lorino užaloščeno družino in za tamkajšnje mlade, da bi se po prestanem šoku njihova srca potolažila. Odprla naj bi se Božjemu nagovoru, kaj jim Jezus želi povedati preko tega - človeško gledano - tako žalostnega in tragičnega dogodka. Da bi oni in mi vsi imeli dojemljivo srce za Njegovo govorico, ki se nam razodeva tako preko radostnih kot tudi žalostnih stvarnosti našega življenja. ■

V sončnem Obsotelju

Družina Tacer iz Cerkelj na Gorenjskem

Iz meglene Ljubljane smo se po avtocesti podali v sončno Obsotelje. Na cesti so pregledovali vinjete in mi smo jo imeli. V avtu ni bilo tekočine za šipe, zato smo se ustavili na črpalki in kupili za 7 evrov tekočine in potem smo imeli čisto šipo. V Zibiko smo prišli pred sestrami in mladimi. Pričakala nas je lepa cerkva na gričku, obsijana s soncem, čeprav je bilo zunaj ledeno.

Jakob je držal srčke, Matija M s križem, ati pa obod z zvezdami.

Veliko ljudi je bilo v cerkvi. Župnik je dal roko vsakemu otroku pri obhajilu – to nam je bilo všeč. Zvedeli smo, da čisto vsak otrok v župniji hodi k verouku. Po maši smo šli v župnišče. V cerkvi je bilo mrzlo, v župnišču pa prijetno toplo. Gospa Marija je prinesla

V prelepem kraju in cerkvi...

Lepo nas je sprejel župnik Lojz. Z njim smo se prijetno zaklepetali. Zvedeli smo, da je cerkev posvečena svetemu Jerneju in da so jim lansko leto zgradili tudi lepo cesto. S sestrami so bili otroci iz ene družine, katerih imena so vsa na DO. Igrali so instrumente. Tudi nekaj mladih iz MVM je bilo.

Predstavljali smo čudodelno svetinjo. Imeli smo polno rekvizitov iz lesa. Ema je bila Marija, mamica je držala obod z napisom,

klobase in meso, kruh, pecivo in druge dobrote. Vse je bilo domače in zelo dobro. Sestre pa so prinesle čaj.

Mi smo se odločili, da bomo ta dan izkoristili tudi za spoznavanje novih krajev. Tako smo šli na en hribček, kjer sta dve cerkvi, ena posvečena sv. Ani in ena Mariji. Ker imamo mi hčerko Emo, smo se odločili, da bomo šli k sveti Emi tam nad Podčetrtkom. Cerkev ni bila odprta. Peljali smo tudi mimo

... smo prepevali pri maši, ...

Akvalune. Pogledali smo grad Podčetrtok. Šli smo v Olimje, kjer smo se pogovarjali z enim patrom. Kupili smo zelo drago čokolado, ki pa je bila zato zelo dobra.

Ko smo prišli čez trojanske predore, smo padli spet v meglo, ampak smo po tako lepem in bogatem dnevu svetili mi. ■

... predstavili svetinjo ...

... in uživali gostoljubnost tamkajšnjih ljudi.

Marija, varuhinja mojega življenja!

Urška Marinko

Od 12. do 14. januarja smo pevke kodeljevskega otroškega župnijskega zbora z zborovodkinjo Nado preživele lep duhovno-družabni vikend v koči nad Bohinjem ob spoznavanju sv. Janeza Pavla II.

Našega sodobnega svetnika smo najbolj spoznale, ko smo po skupinah pripravljale dramsko uprizoritev posameznih delov njegovega življenja. Tema našega vikenda, kot tudi papeško geslo, ki si ga je izbral papež Janez Pavel II. je bilo *Totus Tuus* (Ves tvoj) in se navezuje na Marijo. Zato smo se veliko pogovarjale tudi o njej. Vsaka si je pobarvala svoj Marijin kip oz. podobo, ki bo lahko stala v njeni sobi ali pa v skupnem družinskem molitvenem koticu vsake pevke.

Spoznavale smo pomen rožnega venca in litanij za nas. Vsaka je sama poiskala svoj vzklik za Marijo, ki nam je najbolj blizu, npr. Marija, varuhinja mojega življenja!

Sestra Vlasta, ki je ta duhovni vikend duhovno krmarila, nas je presenetila s podaritvijo rožnih vencev, ki so nekaj čisto, čisto posebnega. Prav vsak je bil namreč do sedaj last ene od sester usmiljenk, ki se ga je odpovedala in je od zdaj naprej v uporabi posamezne pevke. Torej je ta rožni venec že »upeljan«

- »kar sam zna moliti«! Pevke smo se dogovorile, da se bomo v trenutkih, ko bomo vzele ta svoj podarjeni rožni venec v roke, zmolile eno zdravamarijo za »svojo« sestro usmiljenko, od katere smo prejele ta rožni venec – čeprav se ne ve, katera pevka je prejela od katere sestre rožni venec.

Ne boste verjeli, molitev rožnega venca zna biti tudi prav zabavna. Med večerjo, ko smo čakale, da bo naš kuhar Boštjan spekel novo peko pomfrija, smo spotoma zmolile desetko in potem je bil pomfri že pečen.

V soboto popoldne je bil čas, namenjen sankanju, kateremu je dala prav poseben »pečat« Lada Niva s šoferjem Boštjanom. Tovrstno sankanje je vedno posebno doživetje! Zaradi poledenelega snega smo letos pridelale nekaj bušk več, a tako težko se je upreti vsem vragolijam na snegu.

Mislím, da smo se vse pevke z vikenda vrnile vesele in polne novih vtisov in misli. Sestri Vlasti se zahvaljujemo, da nas je ponovno duhovno okrepila. Nebeškemu Očetu, Mariji, varuhinji naših življenj ter vsem angelom pa, da zvesto bdijo nad nami in nam varno usmerjajo naše korake življenja. ■

Marijine sestre ponovno v Celju

s. Slavica Lesjak MS

Leta 2011 je bila v Celju na Kopitarjevi 15 začasno zaprta naša postojanka, hiša pa oddana v najem mladi družini z dvema otrokoma. Lansko poletje se je družina preselila v lastno hišo na drugem koncu mesta, pri nas pa je v tem

Društva prostovoljcev VZD g. Petrom Žakljem je vsa obnovitvena dela v hiši, vključno z opremo prostorov, opravila ekipa petih fantov – članov DPVZD. Njihovo veselje in zavzetost pri delu sta bila »kronana« z blagoslovom obnovljene

Z blagoslovom obnovljene hiše v Celju Marijine sestre ponovno prihajajo služiti bolnim in ostarelim.

času dozorela odločitev, da se vrnemo v Celje. Škof Stanislav Lipovšek je bil nad odločitvijo navdušen in nam je že ob sami omembi te možnosti podelil vse blagoslove in vsa potrebna dovoljenja za ponovno odprtje redovne skupnosti v njegovi škofiji.

Vesela sem, da se je v jubilejnem letu 400-letnice vincencijanske karizme z obnovo naše celjske hiše pokazala še ena priložnost za sodelovanje znotraj vincencijanske družine. V dogovoru s predsednikom

hiše, ki ga je v soboto, 25. novembra 2017, teden dni po vselitvi naših dveh sester, opravil g. Peter Žakelj.

Sestri Bogdana in Nevenka sta potem ves advent hrepeneče pričakovali Jezusov prihod v jaslje hišne kapele, ki je bila še v nastajanju. Poličke za tabernakelj in za kip Brezmadežne so izdelali v mizarški delavnici na Mirenskem Gradu, tabernakelj so nam podarili v duhovniškem domu »Mane nobiscum« v Ljubljani, oltar pa je

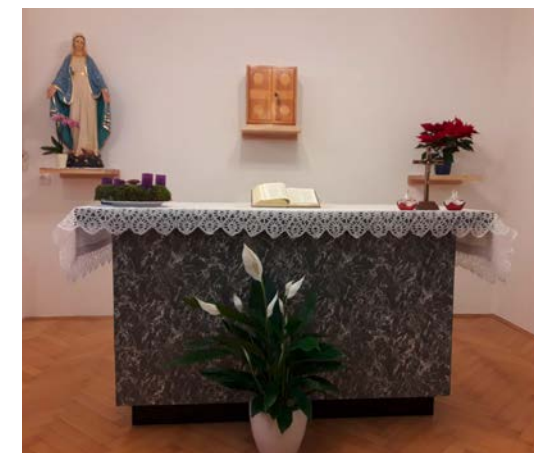

Novo postojanko Marijinih sester je v celoti obnovila ekipa članov Društva prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote.

iz naše bivše kapele na Mekinčevi 10 v Štepanji vasi. Ko je v zadnjem adventnem tednu tudi kapela dobila svojo končno podobo, se je po rokah našega bivšega spirituala g. Antona Lavriča 23. decembra 2017 v njo naselil naš Gospod. Njemu s hvaležnostjo izročamo in priporočamo vse dobrotnike in vse, ki imajo svoj delež pri vrnitvi Marijinih sester v Celje.

Naši sestri se v Celju posvečata ostarelim in bolnim, njuna prisotnost pa se je že v teh dveh mesecih izkazala kot zelo dobrodošla in blagodejna za mnoge ostarele v neposredni bližini, ki prej niso imeli nikogar, ki bi jim omogočil udeležbo pri sv. maši in prejem zakramentov. Naj Gospod po rokah Brezmadežne s čudodelno svetinjo ter na priprošnjo vseh svetih in blaženih

iz vincencijanske družine blagoslavlja njuno navzočnost v knežjem mestu ter vse poslanstvo Vincencijevih v slovenskem prostoru. ■

V hišni kapeli bodo sestre v molitvi pred Boga prinašale vse tiste, h katerim so poslane.

Kronika, ki jo piše življenje

s. Barbara Peterlin MS

Oktober lani smo imeli v Ukrajini prav lep obisk sodelavcev Radia Ognjišče. Na prošnjo vrhovnega predstojnika Misijonske družbe lazaristov Tomaža Mavriča in skupaj z Misijonskim središčem Slovenije so se odločili, da bi leta 2018, z darovi zbranimi na Pustni sobotni iskrici, otrokom v Ukrajini pomagali do

pokazati nekaj projektov vincencijanske družine v Ukrajini, preko njih pa stanje, v katerem se nahajajo ljudje na obrobju družbe te velike države.

Komaj smo stopili z letališča, je že sledilo fotografiranje, po poti klepet, po sv. maši in kosilu pa se je začelo že čisto zares.

Jezus se danes poslužuje sester redovnic, da lahko pride v mesta in vasi, kamor je sam nameraval priti.

lepšega življenja. Sestre smo bile vesele obiska in hvaležne, da se je Radio Ognjišče odzval naši prošnji. Pri nas sta bila Jure Sešek in Izidor Šček, ki sta skupaj s s. Marto ter g. Mihajlom v šestih dneh naredila nekaj več kot 2000 km. Skušali smo jima

Mikrofon, kamera, fotoaparati ... Nobenega počitka! Sodelavca Radia Ognjišče sta bila zagnana in goreča za svoje delo in poslanstvo, da se človek lahko le čudi. Ves dan v akciji, potem pa še pozno v noč pisanje, urejanje in pošiljanje materialov.

Tako je šest dni minilo res zelo hitro. Na mnogih koncih Slovenije sta že pokazala film, predstavila potrebe ter preko dobrih ljudi zbrala že veliko sredstev. Mreža dobroteljnosti se je zelo razširila, posebej še na Pustni sobotni iskrici, kjer se je po dobroti Slovencev zbralo več kot 100.000 eurov. Mi smo presenečeni, navdušeni in zelo hvaležni! Res hvala vam, tudi v imenu vseh otrok, ki bodo v Balti dobili varno zavetje in topel dom, v katerem bo dišalo po brezpogojni ljubezni radijcev, maškar iz Pustne sobotne iskricice in vseh slovenskih dobrotnikov. Bog vam povrni!

Sestre pa smo hvaležne tudi za lepe praznične dneve! Že v soboto, 25. novembra 2017, smo obhajali praznik Marije s čudodelno svetinjo. Računali smo, da bo slovesnost vodil novi kijevsko-žitomirski škof, ki pa je večer prej sporočil, da je zbolel. Naši duhovniki so bili najprej šokirani, a rešitev se je že ponujala ves teden. S Kijeva na Poljsko nikakor ni mogel oditi g. Pšemislav, ker se mu je pokvaril avto in je čakal na nov rezervni del in popravilo. Tako je on prišel prav za glavnega mašnika na slovesnosti. Z navdušenjem smo ga poslušali, saj ves gori za čudodelno svetinjo. Že predlani jo je v adventu predstavljal v Rusiji, lani pa prav tako v adventu v Kazahstanu. Tako si Devica Marija utira pot na vzhod prav z njegovo pomočjo. Med nami je bila tudi voditeljica s. Irma Makše, ki je v tem času opravila vizitacijo. Prav od blizu pa sta se z nami veselili tudi s. Jožica in s. Ivančica, ki sta prišli iz Zakarpatja.

Na sam praznik sta bili v noviciat sprejeti postulantinji Katja in Paulette. Čudovit obred ter besede ob blagoslovu obleke in svetinje so me še posebej nagovorile. O

pomenu redovne obleke smo slišali tudi v pridigi. G. Tomaž, ki je v Ukrajino prišel s Poljske in že nekaj mesecev živi v skupnosti lazaristov v Odesi, nas je spomnil, da z redovno obleko spominjamo ljudi na Boga. Tako se Gospod danes poslužuje nas, da lahko pride v mesta in vasi, kamor je sam nameraval priti.

Da je to res, sem sama izkusila kmalu po prazniku, ko sem se s poliklinike vračala v bolnišnico. Že od daleč vidim prizor, ki me je pretresel. Dva varnostnika na silo vlečeta brezdomca, ki so ga odpustili iz bolnišnice. Ko se približamo drug drugemu, se ustavijo ob meni. Še preden uspem kaj reči, se eden od varnostnikov začne opravičevati: »Oprostite, je pijan in dela nered v bolnišnici. Ne morejo ga imeti na oddelku.« Brezdomcu na hitro povem naslov, kje lahko prenočuje in tako se razidemo. Mislim nanje, na brezdomca, kako se bo znašel v krutem svetu, na varnostnika, ki sta morala izpolniti svojo dolžnost in le upam lahko, da ga nista pretepla, obrcala in zasula s kupom kletvic. In kdo sem tu med njimi jaz? V redovni obleki zanje predstavljam nekaj božjega in naj usmiljeni Gospod sprejme opravičilo, ki mu ga posredujem v imenu varnostnikov za nepravilni sistem, ki uboge tega sveta dela še bolj uboge.

Bedo ubogih pa že vrsto let lahko lajšamo prav po dobroti mnogih bralcev Vincencijeve poti. Hvala za vse invalidske vozičke, bergele, zdravila, plenice in obleke, s katerimi nas tako zvesto zalagate. Naj Gospod, ki vidi na skrivnem, vsakemu obilno povrne, mi pa se vas s hvaležnostjo spominjamo v molitvi. ■

Družba MVM-jevcev je odlična

Evelin Marinšek

ZMVM-jevci smo se odpravili na izlet v Italijo, kjer je bila naša prva točka Porčinj pri Čedadu. Tam naj bi se 8. septembra 1855 mali deklici Tereziji Duš prikazala Marija. Ko je deklica po maminem naročilo žela travo na prazničen dan, se je prikazala Marija in vzela srp iz njene roke in ona žela. Naročila ji je, da naj pove ljudem, da ob praznikih ne smejo delati in naj ne preklinjajo. Govorila je v slovenskem jeziku – v tamkajšnjem narečju.

Pred mašo, ki je sledila takoj po prihodu, nam je domači župnik razložil zgodbo male Terezije. Ker je govoril italijansko, nam je priskrbel prevajalca. Po maši smo si ogledali zanimiv kip Terezike, kapelico in kot zanimivost nam je vodič razkazal še dom za romarje. – Po malici smo šli v Oglej. V mestu so na ogled ostanki rimskega foruma, najdbe rimskih stanovanjskih objektov z ohranjenimi mozaiki. V Ogleju smo si ogledali znamenito cerkev in izvedeli nekaj o njeni zgodovini. Po ogledu cerkve smo

Skupaj smo si ogledali tudi Oglej.

se sprehodili po mestu in si ogledali še pristanišče ter forum. Ker se je že nočilo, smo se hitro napotili še proti naši zadnji točki. Ogledali smo si še kraj Sredipolje oziroma po italijansko Redipuglia. Tu je ogromno pokopališče vojakov, ki so se borili na Soški fronti.

Izlet je bil zanimiv in poučen. Družba MVM-jevcev je odlična. ■

Naša prva skupinska fotografija na romanju.

Izkoristili smo priložnost za čudovite fotografije razgleda.

Romanje smo začeli z mašo v cerkvi.

Ekipa, ki nas je varno vodila skozi dan.

Še skupinska fotografija na zadnjem postanku v Italiji.

Ljubezen je ... (1 Kor 13)

s. Vlasta Tacer HKL

V vikendu med 16. in 18. februarjem 2018 se je okrog 20 srednješolcev in drugih mladih zbralo v Leničevem domu v Podbočju. Spraševali smo se, kaj je ljubezen in kaj je v življenju resnično pomembno. Mladi so zapisali nekaj vtisov.

Neža:

Na vikendu sem se imela lepo. Obdan si z dobrimi ljudmi... Tukaj se sprostiš, najdeš novo moč za naprej.

Maja:

Ta vikend je bil točno to, kar sem potrebovala. Moje sreče, da sem tu, se ne da opisati z besedami. Komaj čakam naslednjo dogodivščino.

Maruša

Moji vtisi o duhovnem vikendu so super. Program mi je bil zelo všeč, ker je bil razgiban in nismo samo sedeli in poslušali, ampak sodelovali in ustvarjali. Topli izvir je bil prima, ko je bilo ponoči zunaj – 6 °C, mi pa smo se namakali in klepetali o vseh mogočih temah.

Anže

Ta vikend je bil dober, saj sem se srečal s starimi prijatelji in spoznal nove. Hrana je bila fantastična, hvala kuharicam za to.

Judita

Pri MVM mi je všeč to, da mladim pokažejo Boga na tako zelo preprost a svet način. Znajo se približati mladim, s tem da je organiziranih veliko stvari za vsa različna zanimanja ljudi... Dopusčeno je, da sam veliko razmišljaš in v vsem okoli sebe spoznavaš lepoto stvarstva in da ni vse tako učeno. Kar sem doživela v tem vikendu, mi je dalo občutek sprejetosti in ljudje so res delovni, kar je ključno za življenje.

Rebeka A:

Ta vikend sem se imela super. Bila je odlična družba in všeč mi je bila tematika Ljubezen je ... Pa še zelo dobra hrana je bila 😊.

Karin:

Na tem duhovnem vikendu sem zelo uživala. Bila je fajn družba in tudi igre so bile zelo dobre 😊.

Rebeka:

Všeč mi je bila možnost poglobitve v svoje življenje, res sem se vprašala: »Hej, Rebeka, kaj ti sploh želiš v svojem življenju?« in seznanjanje s tem, k čemu vsemu res ljubezen lahko pripomore. ■

To smo mi.

Kakšen je moj dan?

*ljudi je ravno prav
(v celem vikendu se lahko z vsakim pogovarjaš)*

Le kaj bi to pomenilo?

adoracija

zanimiv, pester program

Razmišljamo.

hiša, prostor – odlična
lokacija

adoracija je bila lepa

S pesmijo slavimo Gospoda.

res super ljudje

Se pogovarjamo.

druženje
različna mnenja
spoved

S skupnimi močmi nam bo uspelo.

petje
sodelovanje

nogomet
osupravljiva hrana

Delamo, ...

termalni izvireček
družba

Ustvarjamo.

povezanost med vsemi

petje
zabava
zanimiva tema

Krive za dobro hrano.

dobre igre (družabni večer)

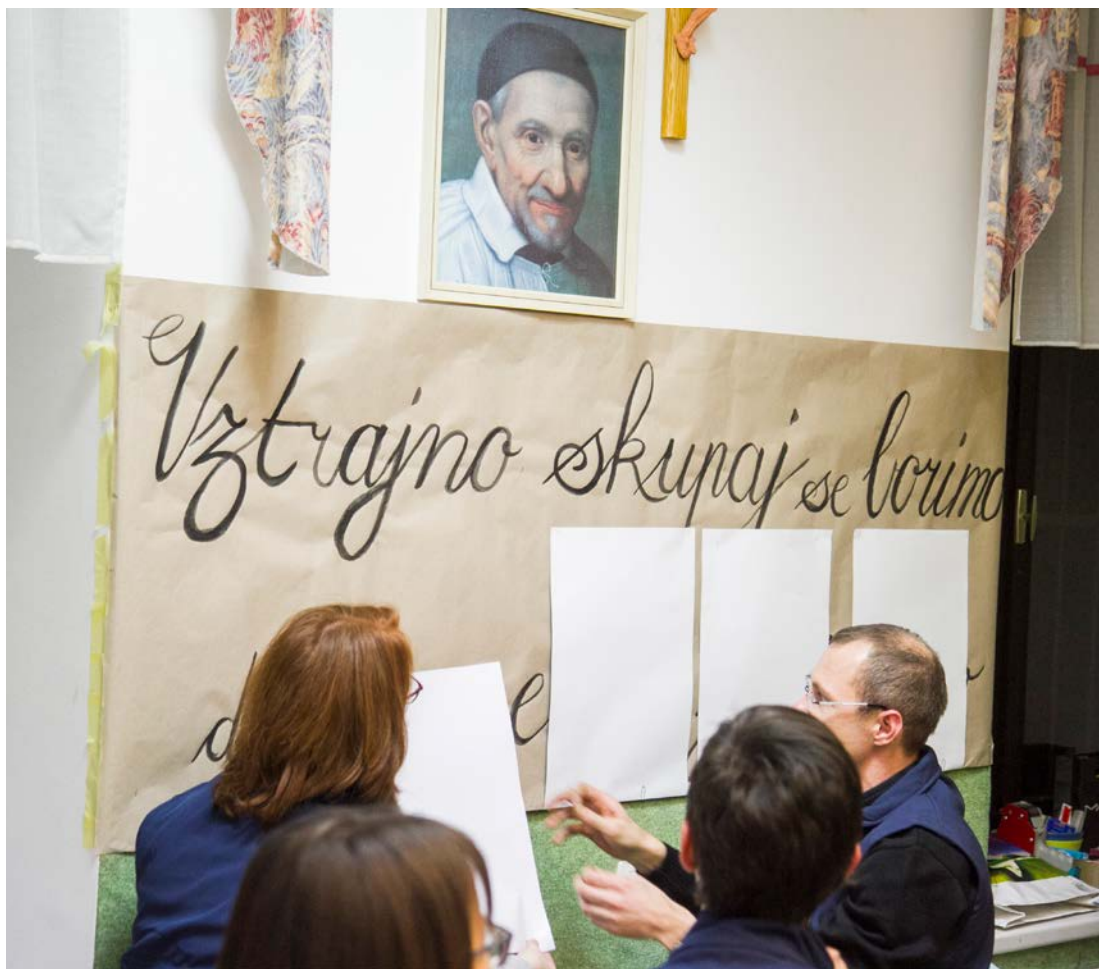

V župniji smo predstavili svetinjo.

vsí smo bili takoj za stvar

Vztrajno skupaj se borimo, da v veselju zaživimo!

Eva Premrl Olivo in Nuša Zavašnik

V življenju vsi potrebujemo pravo smer in spodbudo, ko se na poti izgubimo. Zato si v Društvu prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote vsako leto izberemo geslo, ki nam pomaga ohranjati pravo smer. Tudi letos smo geslo za leto 2018 razglasili na silvestrovanju z brezdomci, glasi pa se:

»Vztrajno skupaj se borimo, da v veselju zaživimo!« Prvi sadovi novega gesla se že kažejo pri našem delu z brezdomci v Dnevnem centru za brezdomce v Ljubljani in pri delu z družinami, mladimi in otroki v Centru za družine na Mirenskem Gradu. Skupaj smo razmišljali, kaj nam geslo pomeni in k čemu nas spodbuja.

V Dnevnem centru skušamo brezdomce vključevati v različna dela in dejavnosti, da bi ob tem razvijali svoje talente, krepili voljo in se postopoma spet vključili v družbo. *Peter: »Geslo mi pomaga osmišljati delo, ko mi ne gre. Ko mi je naporno, se spomnim na geslo in se bodrim, da se splača vztrajati zdaj, ker bo potem lepo!«*

V Dnevnem centru pomagamo brezdomcem pri urejanju dokumentov, socialnega statusa, zdravstvenega zavarovanja ipd. *Fredi: »Geslo mi pomaga pri tem, da vztrajam pri uresničitvi svojih ciljev, npr. da si uredim osebne dokumente. Čeprav je pot dolgotrajna, verjamem, da se bom veselil, ko bom to uredil.«*

Brezdomcem, ki si želijo v življenju narediti korak naprej, spremeniti staro okolje, se osvoboditi odvisnosti in zaživeti na novo, pomagamo v programu Resettlement na Mirenskem Gradu, kjer skupaj delamo, se družimo in se učimo skupnega življenja. *Marjan: »Geslo nas spodbuja, da delamo vsak dan vsak po svoji moči. Če vztrajamo, marsikaj naredimo in potem smo zadovoljni.«*

V glasbeni skupini se zbiramo mladi, družine in posamezniki ter skupaj igramo in prepevamo. Prizadevamo si, da bi s pesmijo nagovorili vse, ki obiščejo sveto mašo. *Neža: »V preteklosti nisem preveč rada pela. Sedaj pa, ko v glasbeni skupini z družino in prijatelji skupaj pojemo in vztrajamo, odkrivam v petju veselje.«*

V zakonskih skupinah smo drug drugemu v oporo na zakonski poti, se spodbujamo in tudi opomnimo, če se naše poti oddaljujejo od Božjega načrta za naju. *Marjana: »Letošnje geslo mi pomaga, da ohranjam v zavesti, da je potrebno biti v zakonu vztrajen. Ne samo neko obdobje, dokler gre, ampak dan za dnem. Tako bo med nama tudi več veselja in ne bo vsakokrat splahnelo.«*

Pri mladinski skupini se zbiramo mladi in se pogovarjamo o različnih temah, ki so pomembne za življenje. *Vanessa: »Geslo me spodbuja, da vse to, o čemer govorimo v skupini, potem v življenju tudi skušam živeti.«*

Na učni pomoči pred začetkom učenja vsi skupaj glasno zakličemo naše geslo, da nam to daje korajžo za ves čas učenja. *Vanesa: »Pri geslu se spomnim na tiste predmete, ki mi ne gredo dobro: najbolj na angleščino. Ko se mi med učenjem ne da, me prostovoljec spomni na geslo in se spet bolj potrudim. Lažje mi je tudi, če pomislim, da se tudi drugi prijatelji borijo s tistim, kar jim ne gre.«*

Na družinskih večerih se ob petkih zbiramo družine, da ob delu, ustvarjalnih delavnicah, skupni večerji in molitvi krepimo povezanost in prijateljstvo ter ustvarjamo dom za vse. *Tamara: »Letošnje geslo mi pomaga, da vztrajam v doslednosti. Če se na primer dva skregata, moram vztrajati, da pridemo stvari do konca: se pogovorimo in opravičimo.«*

V varstvu se zbiramo najmlajši in skupaj spoznavamo lepote sveta, se igramo, učimo, delamo ... *Jasmina: »Tukaj se trudim za to, da bi ubogala, se lepo igrala in pojedla tudi tisto, kar mi ni všeč.«*

Pri učenju glasbe se v skupinicah učimo brenkati na kitaro in igrati klavir. Pred učenjem pomislimo, za kaj se bomo še posebej trudili tisto uro, da bi lahko bili skupaj veseli. *Alan: »Geslo mi pomaga, da pri teoriji lepše sedim in ne čakam po zvezku.«*

Prostovoljci darujemo svoj čas in talente v različnih programih: učni pomoči, učenju glasbe, varstvu, na oratoriju, pri pomoči brezdomcem ... *Andreja: »Včasih raje ne bi prišla na prostovoljsko delo, ker dvomim vase in v to, da sem lahko koristna. Geslo pa me spomni, da nisem sama, ampak smo skupaj in imamo isti cilj. Zaupati moram, da mi bo z vztrajnostjo uspelo premagati, kar me ovira, da bi resnično zaživela.«*

Prostovoljci imamo po delu vsak dan refleksijo, kjer si podelimo svoja doživljanja, dileme in lepe vtise. S tem se trudimo za to, da bi se slišali med sabo, si pomagali in si postajali bližji. *Lucija: »Geslo me spodbuja k temu, da se trudim za to, da bi bili povezani. Če želimo biti veseli, potrebujemo drug drugega, da se skupaj borimo, delimo svoje dosežke in se veselimo dosežkov drugega.«*

Vesele urice na Soči

Janja Kopal

Prostovoljci VZD obiskujejo bolne otroke na Soči in skupaj z njimi ustvarjajo.

Na Univerzitetnem rehabilitacijskem inštitutu Soča nas vsak torek popoldne na otroškem oddelku pričakujejo otroci, saj je to čas, ko skupaj z njimi ustvarjamo, se pogovarjamo in igramo. Marsikateri otrok ostane na Soči več časa, zato je ta dan zanje odlična priložnost za sprostitev. Na delavnicah se imamo lepo, odkrivamo svoje talente in se veselimo lepih umetnin, ki jih ustvarjamo skupaj. Otroci jih z veseljem odnesejo domov.

Otroke pri delu spodbujamo, da sami dobijo idejo in se za svoj izdelek maksimalno potrudijo. To jim je navadno kar velik izziv, saj bi se včasih raje zadovoljili s krivo črto ali barvo čez rob. A na koncu nam s skupnimi močmi vedno uspe.

Tako smo na primer jeseni začeli z barvanjem in rezanjem pisanih listov, ki so pripadali različnim drevesom in z njimi okrasili oddelek. Nadaljevali smo z adventnimi venčki. Pred prazniki smo igrali družabne igre in skupaj peli božične pesmi. Ko je padal sneg, smo si naredili svojega pingvinčka. Za pusta smo pekli piškote, izdelovali maske in se posladkali s pustnimi krofi.

Večkrat se nam pridružijo tudi starši otrok, ki ustvarjajo z nami in so veseli naše družbe.

Prostovoljcem je delo z otroki na URI Soča dragoceno, ker otrokom lahko polepšamo vsaj del časa, ko pogrešajo svoje prijatelje in družino. ■

Rajske strune zadonite

Katja Albreht

Božični prazniki ... Spet so bili zapolnjeni do zadnjega kotička, spet je bilo preveč hitenja, skrbi. Še posebej je bilo to opaziti v hiši, polni študentov, saj smo večinoma vsi imeli veliko dela s faksom. Tudi po praznikih ni bilo dosti drugače. Izpitno obdobje je bilo tik pred vrati, pa je bilo potrebno postoriti še veliko drugih stvari, med katerimi se je letos znašla tudi organizacija božičnega koncerta v našem študentskem domu.

Hvala Bogu, da je med nami kar nekaj študentov na Akademiji za glasbo in da ni bilo večjih težav z iskanjem glasbeno talentiranih ljudi, ki bi bili pripravljeni nastopati na koncertu. Ker je bila to moja prva izkušnja z organizacijo takega dogodka, sem seveda na dan koncerta brezglavo tekala po domu in urejala še zadnje stvari. Ko sem lahko po začetku koncerta končno malo zadihala, pa je nastopil tisti dolgo pričakovan občutek božičnega miru.

Zborovska izvedba ene mojih ljubših božičnih pesmi, Mozartov koncert za klarinet in orkester v A-duru, Amazing grace in Angelska pesem ob spremljavi klavirja in violončela in čarobna La Catedral na kitaro so poslušalcem pričarale prav posebno, neopisljivo, vzdušje. Za 'piko na i' pa se je koncert zaključil s pesmijo, s katero je domski zbor koncert otvoril. Rajske strune so v izvedbi orgel in trobente

v vsej svoji veličini poskrbele, da nam je zastal dih. Po koncertu smo se še malo družili ob hrani in pijači. Bila sem hvaležna za ta večer, za vse nastopajoče, ki so bili pripravljeni deliti svoje talente z drugimi, najbolj pa sem hvaležna seveda vsem, ki so k organizaciji prispevali levji delež, saj brez njih tega pobega v praznično vzdušje ne bi bilo, in upam, da bom lahko tudi naslednje leto del tega doživetja. ■

Glasbeno nadarjeni študenti so bili pripravljeni svoje talente deliti in nastopiti na koncertu.

Na božičnem koncertu v Študentskem domu Vincencij je zapel domski pevski zbor.

Pestro dogajanje v ŠDV-ju

Sara Bensa

Preprosto navodilo: opisati dogajanje v Študentskem domu Vincencij. In to le na dobri polovici strani! Kot članici domske »vlade« mi to ni najbolj enostavno, saj se poleg preprostega opisa dogodkov v moje misli vedno prikradejo odgovornost in ideje za izboljšave. No, pa pogledjmo, če mi bo uspelo!

Menim, da je najbolj značilen dogodek ŠDV-ja prav prvi v akademskem letu. Če kolikor toliko poznate naš dom, morda kakšnega »domovca«, veste, da je moral prestati domsko brucovanje, če je želel pri nas ostati dlje časa. Verjamem, da čeprav je vsak domski bruc po svoje doživljal tiste zgodnje jutranje ure, pa vseeno ne

Tudi študenti ŠDV-ja so nestrpno pričakovali sv. Miklavža.

Na martinovanju so študenti pripravili pravi kulinarčni potep prek Slovenije.

more zanikati dejstva, da se je vsaj na zelo edinstven način spoznal z ostalimi stanovalci doma. Naloge, ki jih (na brucem skrivnem sestanku) preostali študentje določimo, so v prvi vrsti priložnosti za druženje in medsebojno spoznavanje.

Na tem namenu temeljijo tudi naša naslednja, lahko rečemo že tradicionalna dogajanja: kostanjev piknik in martinovanje. Da ne bomo skromni, se lahko pohvalimo, da smo se kar sami odpravili nabirat kostanj. In sploh ni pomembno, koliko nam ga je uspelo nabrati! Kot vsa leta, odkar bivam v domu, so bile tudi tokrat mize na martinovanju bogato obložene. Takšna izkušnja popotovanja prek Slovenije in prilika kulinarčnega potepa prek domovine v enem samem večeru se mi zdi odlična izkušnja.

Ko se je november prevesil v december, smo že vsi nestrpno pričakovali приход sv. Miklavža. Po premierni predstavi domske

dramske skupine nam je študent Miklavž s svojimi angelci pomagal razdeliti darila. Sledil je advent, za katerega smo s skupino za ustvarjalnost ustvarjali adventne venčke, nato pa še voščilnice, ki smo jih kasneje študenti prejeli na dom.

Huh! Ko preberem napisano, ugotovim, da se ogromno dogaja v našem domu. Poleg teh ustaljenih dogodkov se spomnim še na vse skupine, ki jih imamo v domu, na študentske maše, spontana povabila študentov na kakšen dogodek, skupno kosilo ali gledanje športnega tekmovanja, vabila na koncerte in nenazadnje letošnjega božičnega koncerta našega doma. Zavem se, kaj vse imam v tem domu. Ne samo tega napisanega. Vse to ne more zavzeti vseh obrazov, prijaznih pozdravov študentov, pridnih rok, ki prav vsaka po svoje prispeva k temu, da je Študentski dom Vincencij ne zgolj kraj, kjer prespim in si kuham, temveč da je to moj drugi dom. ■

V preizkušnjah povezani smo močni

Zlatko Novak

Člani Krščanskega bratstva bolnikov in invalidov se že vrsto let srečujemo s preizkušeno družino Balažic iz Trnovega v Ljubljani. V mesecu januarju smo vedno deležni njihove posebne pozornosti. Balažicevi radi povabijo člane ljubljanske skupine

Bratstva na svoj dom, kjer pripravijo ob velikih hišnih jasticah posebno srečanje. Zato očetu Matiju čestitamo k njegovemu izrednemu delu in ustvarjanju. V znamenje hvaležnosti za njihovo dobroto želimo tokrat to spoštovano družino predstaviti v Vincencijevi poti.

Srečanje KBBI pri družini Balažic v Trnovem.

Družina Balažic, z leve stojijo:

Matjaž, Cvetka, mama Marija, oče Matija, Andreja, Milena, spredaj sedi Stanko.

Oče Matija in mama Marija sta v mladih letih prišla iz rodnega Prekmurja v Ljubljano, da bi si v mestu našla primerno delo in zaslužek. Matija je bil rojen v Mali Polani, Marija pa v Cankovi. Spoznala sta se na posestvih Ljubljanskih mlekarn, kjer sta našla prvo zaposlitev. Nekaj let po poroki sta kupila parcelo v Trnovem in začela graditi svojo hišo. V isti ulici je v tistem času gradilo hiše še nekaj drugih Prekmurcev. Med seboj so bili zelo povezani in pri delu so drug drugemu pomagali.

Povezanost med odraslimi se je čutila tudi med otroki. Balažiceva zakonca je s prihodom na svet osrečilo pet otrok: leta 1959 sin Matjaž, leta 1960 sin Stanko, leta 1963 hči Milena, leta 1968 hči Cvetka

in leta 1974 hči Andreja. Ob skrbnih starših so otroci okušali toplino doma, rasli v prijateljstvu z Bogom in v skrbi za sočloveka.

Leta mladosti so jim hitro minila in začeli so se poročati ter odhajati od doma. Leta 1993 je v mirno vsakdanje življenje zasekala prva velika preizkušnja, ko je v prometni nesreči sin Stanko utrpel hude telesne poškodbe. Bilo je na dan, ko sta se Stanko in sestra Cvetka vračala proti Ljubljani z obiska sestre Milene, ki je živela v Logatcu. Zgodilo se je, da sta oba med vožnjo zadremala. Avto je zapeljal s ceste, se prevrnil in še daleč drsel.

Reševalci na urgenci so domačim že prvo noč povedali, da je Stanko tako hudo

poškodovan, da ne bo mogel nikoli več hoditi. Takrat 33-letnega Stanka je to zelo, zelo prizadelo. Sprva ni imel nobene volje, da bi sodeloval v procesu zdravljenja. V Kliničnem centru v Ljubljani je ostal tri mesece, potem pa še devet mesecev v Zavodu za rehabilitacijo Soča. Zaradi nenadne nesreče in svoje nezmožnosti je bil toliko prizadet, da ni našel ne volje, ne poti naprej. Domači so mu poskušali pomagati na vse možne načine, a on je to težko sprejemal. Zaželel si je, da bi se s Soče preselil kar v dom za ostarele.

Na povabilo in prigovarjanje domačih se je odločil, da se iz Zavoda za rehabilitacijo Soča preseli domov. Po določenem času bivanja med svojimi in po domači oskrbi je prišlo do vidne spremembe v njegovi volji, ta je začela rasti. Danes je Stanko poln življenjske moči in veselja. Domači pravijo, da jih vse drži pokonci ter jim vlija voljo do življenja. Z njim se je zelo prijetno pogovarjati. Tudi če se kdaj zdravstveno slabo počuti, se je pripravljen z vsakim pogovarjati in ga opogumljati. Za vsakega, ki se ustavi ob njem, najde dobro in spodbudno besedo, polno upanja in veselja. Domači pravijo, da je danes Stanko človek, vreden velikega spoštovanja. Tako veseli so, da ga imajo, da si težko predstavljajo življenje brez njegovih spodbud.

Stanko je po poklicu elektrotehnik. Do nesreče je bilo v njegovi sobi na mizi vedno polno raznih pisanih žic, s pomočjo katerih je delal prave čudeže. Še tako pokvarjen radio je v kratkem času usposobil, da je spet deloval. Zaposlen je bil v Iskri in službeno potoval tudi po vsej nekdanji Jugoslaviji.

Ko je bil v domači oskrbi že dobro leto, je sam poklical na dom bioenergetika in začel z njim sodelovati. Potem je kar naenkrat dobil voljo, da bi hodil ob sončnem vremenu ven v naravo. Začel si je nabavljati takšne električne vozičke, da se je z njimi lahko sam peljal na ljubljanski grad. Po dveh ali treh letih invalidnosti je premagal vse predsodke in šel z invalidskim vozičkom pogumno v mesto med ljudi. V sončnih dneh je pogosto sedel zunaj pred hišo, kjer so se ob njem ustavljali sosede, ki jih je rad nagovoril in spoznaval še z druge plati.

Milena Balažič, poročena Stoševski, ki je bila pomemben člen razširjene Balažičeve družine, je pred petimi leti nenadoma zbolela in umrla.

Vsi družinski člani so bili že pred nesrečo v lepih medsebojnih odnosih, Stankova nesreča pa jih je povezala še tesneje. Po vrnitvi v domačo oskrbo je Stanko najprej bival v nadstropju hiše, kamor so ga morali nositi po stopnicah, sicer pa je bil veliko v postelji. Največ mu je stregla mama, ki je prihajala že v leta. Čez čas so videli, da je to prenaporno in se odločili za zidavo prizidka k hiši, kjer so Stanku uredili prilagojene prostore. Oče in mama sta bila takrat s Stankom doma sama, saj so se ostali otroci že vsi poročili in odšli na svoje. Skrb za Stanka je starša držala pokonci. Mama je večkrat rekla: »Hvala Bogu, da imam Stanka, da se z njim lahko pogovarjam in za to, da je ohranil zdravo pamet.«

Leta 2013 je Balažičevo družino doletela druga velika preizkušnja. Ena izmed njihovih hčera, Milena, mati treh otrok, je nenadoma zbolela za rakom in po nekaj tednih umrla. Za vso družino je bil to velik šok, še posebej za mamo in očeta. Milena je bila dobrovoljna žena in pomemben člen razširjene Balažičeve družine.

Že nekaj let pred tem so se pri mami začeli kazati znaki demence, v času hčerkinе smrti pa je bolezen precej napredovala. Zaradi težkega zdravstvenega stanja nazadnje mama ni mogla več bivati doma. Zato je šla v oskrbo Doma sv. Katarine v Mengšu, ki ga z veliko predanostjo vodijo sestre usmiljenke. Tam je preživela zadnji dve leti njenega življenja.

Tolikšne preizkušnje Balažičeve družine niso zlomile, ravno nasprotno, še bolj so jih povezale. Otroci z družinami –

Mamo Marijo Balažič je dolga leta držala pokonci ljubeča skrb za sina Stanka.

skupaj imajo 10 vnukov – se radi zbirajo doma pri očetu in bratu Stanku. Moč za življenje jim daje tudi trdna vera, ki so je bili deležni že po posredovanju mame in očeta. Pravijo, da je z Jezusom lažje iti skozi življenje kot brez njega. On stoji ob tebi v vseh lepih in težkih trenutkih življenja. Če imaš v sebi Boga, je ob tebi vedno nekdo, ki je tvoja močna zaslomba. Balažičevo družino vera še bolj povezuje med seboj.

Stanko Balažic

Božično srečanje Bratstva na našem domu ni le veselje za en dan, temveč prinese veliko novih moči in veselja vsem članom naše družine. Že od meseca decembra naprej, ko oče začne postavljati jaslice, nas bogati pričakovanje tega srečanja. To nas vse prevzame in nam da novega navdiha. Še dolgo po srečanju lahko živimo od lepih spominov. Moji sestri in brat se potrudijo, da pridejo na dan srečanja Bratstva domov ter pomagajo pri pripravi vsega potrebnega.

Čeprav sem tetraplegik že četrto stoletja in ves čas veliko v postelji ter na invalidskem vozičku, mi čas hitro mineva. Urejeno imam pomoč – osebno asistenco, katere člani mi veliko pomagajo. Z njihovo pomočjo lahko uredim vse potrebno. Sicer pri meni vse poteka bolj počasi kot pri zdravih ljudeh, a vendar se vse da urediti. Veliko mi že pomeni to, da lahko vstanem iz postelje in grem na voziček. Poleti, ko je lepo vreme, grem zelo rad ven. Z električnim vozičkom sem zunaj samostojen in lahko grem kamor koli. Rad se zapeljem na ljubljanski grad, v mesto ali na tržnico. To mi obogati dan.

Včasih sem veliko bral, zdaj mi pa težave z očmi ne dovoljujejo več daljšega branja, prav tako ne daljšega dela ob računalniškem ekranu. Več časa namenim poslušanju radia, ki ga imam prižganega tudi ponoči. Nočnega počitka ne rabim veliko, le tri do štiri ure. Dopoldne ostajam v postelji, popoldne pa – če mi zdravje le dopušča – grem na voziček, kjer ostanem do večera. Invalidski voziček so moje noge, zato grem z veseljem nanj.

Vedno nasmejani Stanko Balažic, ki pravi, da gre z veseljem na voziček.

Če se oziram nazaj, so mi leta invalidnosti hitro minila. Potrebna je samo močna volja, pa gre. Že od prvega dne nesreče naprej mi veliko pomeni medsebojna povezanost naše družine ter opora mojih sester in brata.

Oče Matija Balažic

Veselje do jaslic sem začutil že v domači družini, ko sva skupaj s sestro postavljala prve jaslice. Takrat še nismo imeli pravih figur, ampak le papirnate. Naredila sva najlepše jaslice v vasi, ki so si jih prihajali ogledovat še drugi ljudje. Kot mlad fant sem služil za hlapca pri stricu duhovniku, ki je deloval v župniji Veliki Dolenci v Prekmurju, kjer so imeli tudi farovško kmetijo. Poleg drugih opravil sem pomagal tudi pri delu v cerkvi. Že prvo leto mojega službovanja sem pomagal pri postavitvi jaslic. Kasnejša leta brez mene jaslic niso mogli več postaviti.

Ko sem si ustvaril svojo družino, sem imel še večje veselje do postavljanja jaslic, saj so moje ustvarjanje božičnega vzdušja lahko opazovali in doživljali moji otroci. V novo zgrajeni hiši sem jaslice najprej postavil v dnevni sobi, a veliko prostora ravno ni bilo. Nekaj let po nesreči sina Stanka smo k hiši dogradili prizidek. Pritlični prostori so namenjeni Stanku, zgoraj v nadstropju pa

je večji prostor za naša družinska srečanja. Tam je tudi veliko prostora, kjer sem začel postavljati velike jaslice. Te so bile iz leta v leto večje. Danes merijo v dolžino štiri metre in pol, v širino 140 cm in v višino 150 cm.

Čeprav mi prostor omogoča, da bi jaslice lahko ostale postavljene vse leto, jih vendar vsako leto postavljam na novo. Čar božiča je namreč v tem, da se s postavljanjem jaslic pripravimo na božične praznike. Običajno jih začnem postavljati že po 10. decembru. Pri pripravah mi pomagajo otroci in vnuki, ti mi tudi naberejo mah. Ko postavljam jaslice, izgubim občutek za čas, saj me delo tako veseli in posrka vase, da sploh ne gledam na uro. Potem se pa nenadoma zgrozim, ko je ura že ob dveh ponoči. V božičnem času grem vsak večer pred počitkom pred jaslice in tam molim. Kar ne morem se ločiti od njih, tako me prevzamejo. Jaslice si radi pridejo ogledat naši sosede, prijatelji in tudi kakšna veroučna skupina. ■

Matija Balažic postavlja iz leta v leto večje jaslice.

Socialno omrežje: družina na poti (DNP)

Marjeta Debevec

Morda se je še komu v trenutku časa utrnila misel, da današnji čas teče hitreje, kakor da bi se želel izliti do konca? V krogu trenutnega bivanja me obkroža skupnost, ki ji pravimo družina. Oče, mati in štirje otroci ter en že odrasel otrok. Trije pa so že med angeli. Če bi mi kot otroku prerokovali, koliko otrok mi bo zaupanih, bi se temu smejala in seveda razložila: najprej študij, potem

kariera in potovanja. Nekje pri tridesetih letih se morda poročiš in kasneje se odločiš za največ enega otroka, ker je sicer letalska vozovnica cenejša za tri, kakor pa za več članov. Se razume, če me gospod mož ne bo ubogal, se zadeva razveže!

Seveda, to so bili načrti, kot jih ima danes veliko mladih, potem pa se je zgodilo. Mama pri 18. letih, no ja, seveda je

Vsaka družina je še kako pomembna kariera za našo državo v prihodnosti.

vmesnih aplikacij kar nekaj. Trenutno najbolj aktualna pa je: ženska-žena, ženamati. Ko prihitijo otroci domov iz šole in bi mi vsak posebej rad razložil kaj lepega, morda celo potožil kako krivico, ki se mu je zgodila, mi zmanjka ušes. Tako si moram nujno vzeti čas za slehernega, medtem ko mi najmanjša pobira s tal drobne perlice, in če imam srečo, pristanejo le-te naslednji dan v plenici. Nato pride še mož, obremenjen s svojimi težavami in jaz se poizkušam ustaviti v mislih, kolikšna je vrednost današnjih družin.

Ne, nismo idealni, daleč od tega. Ko se zderemo, se nas sliši daleč naokrog, ko se smejemo, prav tako. Še vedno nimamo lastne strehe nad glavo, velikokrat čakamo z 10 evri v denarnici prvega priliva na račun. Če se pojavimo v družbi vsi, smo predmet ali občudovanj ali največkrat zgražanj. Ena od mojih sošolk iz srednje šole je celo prekinila stike z menoj, ker po njenem mnenju nisem normalna, če sem tolikokrat mama. K temu je dodala obrazložitev: »Vsak otrok mora imeti svojo računalniško tablico, smučati mora v Dolomitih, nakupovati mora čez mejo in na njem se smejo zvrstiti le znamke znanih modnih kreatorjev ...«

No, pa smo tam. To da se z možem z vsemi močmi trudiva ustvariti okolje, kjer bi vsi lahko postali samostojni ustvarjalci, na katere bi bila država Slovenija lahko ponosna, to nima trenutne ekonomske vzdržnosti. Pademo pod prag preživetja, a tega ne pokažemo, ker bi bila to dodatna kost, ki bi jo glodali vsi, ki lahko anonimno pristopajo po različnih družbenih omrežjih.

Prav elegantno bi bilo, če bi obstajala aplikacija na pametni poti skozi življenje,

Ob vrnitvi iz šole bi vsak otrok rad mami povedal kaj lepega ali ji potožil kakšno nevšečnost.

ki bi samodejno urejala naše korake in nam ne bi bilo potrebno nič več razmišljati. Kam bi prišli naši možgani po določenih manipulacijah, vemo, a še huje, izgubili bi to, kar presega naša dožemanja, izgubili bi dušo. Ja vem, marsikdo je na poti te izgube. Ko človek izgubi stik z Bogom in stik z zemeljskim, ki uravnoteži naš obstoj na poti, tedaj izgubi sebe.

Pri nas doma sem postavila pri vhodu zraven čevljev »škatlofon«. Namenjen je vsem obiskovalcem, da tam za čas obiska odložijo svoj telefon. In vljudo jih povabim, naj se priklopijo na aplikacijo DNP (družina na poti).

Seveda, le čevlje sodi naj kopitar. Morda sem ter tja preveč pametujemo in premalo delujemo. Ne glede na to, kako velika je družina, vsaka šteje, saj je to še kako pomembna kariera za našo državo v prihodnosti. In čas teče tako, kot je tekel pred 2000 leti. ■

»Resnično, povem vam: Če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo!« (Mt 18,3)

Veronika Kavčič

Ko sem pred kar nekaj časa dobila prošnjo za tale prispevek, sem tako kot za marsikatero stvar brez večjega pomisleka privolila, da ga sestavim. Potem sem čez nekaj časa ugotovila, da zadeva ni tako enostavna, kot sem na začetku mislila. Kar nekajkrat sem začela, pa kmalu tudi nehala. In na koncu ugotovila, da je najbolje začeti na začetku.

Sem Veronika Kavčič, študentka tretjega letnika veterine in med tednom bivam v Študentskem domu Vincencij. Sicer sem doma na Štajerskem, v manjšem mestu Slovenske Konjice. Prihajam iz družine z močnim katoliškim ozadjem. Babica in teta sta bili zborovodkinji, mama vestna pevka in bralka berila, dedek ključar ... Tako ni presenetljivo, da sem »od malega« vsako nedeljo obiskovala mašo, redno hodila k verouku, nekaj časa celo pela v otroškem pevskem zboru in se na začetku osnovne šole pridružila skavtom.

Danes vem, da je bila odločitev, da se pridružim skavtom, dobra. Morda celo več kot to. Gotovo je bila tu na delu »Božja previdnost«. Skavti so mi dali (in mi še vedno dajejo) ogromno; če bi želela napisati vse, bi potrebovala krepko več kot stran in pol. Ena pomembnejših stvari (če ne najpomembnejša), ki sem jo tu odkrila, je osebna vera. Z moje perspektive; lahko je otroka v njegovi otroški zagnanosti peljati

Veronika na enem izmed mnogih srečanj skavtov ter kovanju načrtov pestre dejavnosti.

v cerkev, mu govoriti o Bogu, Jezusu, svetnikih ... takrat otroška domišljija, ki ne pozna meja, vse dojame v pristnem otroškem veselju in globoki veri (Mt 18,3). Mnogo težje je mladega človeka, ki pod vprašaj postavlja prav vse, prepričati, da Bog obstaja, da to ni zgolj stric z belo brado in da je eden največjih darov ta, da lahko stopimo v osebni stik-vero z njim. Ni lahko narediti tega prehoda. V tem trenutku so na mojo pot vere odločilno stopili skavti.

Tu sem se najprej naučila videti Boga v majhnih stvareh. V veličastnem sončnem zahodu, v trudu ob poti na hrib s težkim nahrbtnikom na ramah, v neskončnem zvezdnatem nebu, v jutranjih meglicah, ki se zaspano vlečejo čez travnik, v kakem trenutku, ko misliš, da ne zmoreš več, pa

od nekje še iztisneš moč, da nadaljuješ, v vztajnosti, v trenutkih, ko je treba iti prek sebe, ob svetih mašah, ko dobiš občutek da je lahko nekaj ljudi resnično eno v Gospodu, ob katehezi, ko te obdaja Božje stvarstvo in se zaveš Njegove navzočnosti v vsakem kotičku le-tega in še in še in še. Doživiš trenutke, ki si jih nekako ne moreš drugače razložiti, kot da priznaš obstoj presežnega in takrat resnično začneš verovati. Vera zame tako ni bila (in še vedno ni) zgolj predavanje katehetov, učenje Božjih zapovedi in čakanje na birmo, da dobiš »štampelj« pa si konec do poroke ali celo za vedno. Vera je zame postala izkušnja, čudež, odnos, zaupanje, pogovor, moč, hvaležnost, realnost ... postala je del mene, moje identitete. In je to še vedno in upam, da vedno bo.

Danes sem na drugi strani te zgodbe. Zadnjih pet let sem skavtska voditeljica v naši lokalni enoti. Trudim se mladim omogočiti podobno izkušnjo, kot je bila omogočena meni. Ni vedno lahko, je pa vedno vredno. Zgodi se, da me kdaj odgovori, vprašanja ali dejanja naših članov pošteno presenetijo in poskrbijo, da se Božje veličine zavem še na kakšen nov in drugačen način. S tem ko se trudimo vzgajati mlade, voditelji pogosto zraven vzgajamo še sebe (v potrpežljivosti, ponižnosti, odgovornosti, vrednotah) in tako spet utrjujemo svoja verovanja in prepričanja.

Lepo pa se je po dnevu na faksu vrniti domov. V študentski dom Vincencij. V družbo ljudi s podobnimi vrednotami, prepričanji, nazori. Tu ob sproščenih kavah/čajih/pogovorih včasih zanese tematiko na kakšno bolj resno, moralno ali versko področje. To je dragocena priložnost za osebno rast, prav tako so mi dragocene tudi večerne molitve in maše, kjer se študenti srečujemo (v domu ali izven njega).

Toliko iz mojega življenja. Verjetno nisem ravno »tradicionalen« katoličan, kaj hitro me ujezi petje ljudskih pesmi z vsaj tonom previsoko ali prenizko intonacijo, hitro izgubim živce, ko kdo prehitro drdra molitev rožnega venca in nikakor se ne strinjam s trditvijo, da all starke ne spadajo k mašni obleki ... Še vedno pa vidim Boga v majhnih stvareh, še vedno me zmeraj znova preseneča in navdušuje. Vedno znova se ga trudim iskati in poslušati in vedno znova me usmerja na pravo pot, kljub moji precejšnji trmi. ■

Skavti se čutijo domače še posebej v naravi.

Če bi improvizacija bila le teorija, bi nas bilo veliko improvizatorjev

Gabrijela Grabušnik

Vsoboto, 20. januarja 2018, smo se na Jožefovem hribu v Celju zbrali organisti z različnih koncev Slovenije, da bi pridobili znanje na področju orgelske improvizacije. Seminar je potekal pod okriljem Orglarske šole sv. Jožefa v Celju, ki skozi vse šolsko leto svojim slušateljem in tudi drugim, ki so željni znanja, ponuja raznovrstne seminarje in delavnice. Tokrat je seminar orgelske improvizacije vodil prof. Dalibor Miklavčič, ki velja za vrhunskega strokovnjaka na tem področju.

Seminar smo začeli s predstavitvami udeležencev tečaja, nato pa smo v nekaj strnjenih stavkih dobili pregled nad tem, kako pomembna je bila improvizacija v prejšnjih stoletjih. Danes znamo igrati le s pomočjo notnih zapisov in si ne predstavljamo orgljanja brez njih. Če bi bila improvizacija le teorija, verjamem, da bi nas bilo veliko improvizatorjev; vendar žal ni tako.

Praktični del nam je prinesel veliko znanja. Po kratki sramežljivosti in strahu smo

Na orgelskem seminarju so se zbrali nadobudni organisti iz okoliških glasbenih šol ter župnij od blizu in daleč.

Prof. Dalibor Miklavčič nas je uvedel v orgelsko igro, ki mora biti spodbuda dobremu petju, s posebnim poudarkom na uvodih v petje in ob koncu prepevanja.

s tolažbo, da bomo tako ali tako vsi na vrsti, »našli« prvega kandidata. Seminar je bil zastavljen tako, da bi udeleženci pridobili ali obnovili znanje o različnih načinih, kako vse lahko z orgljanjem pri bogoslužju improviziramo. Ker je bila večina udeležencev tudi stalnih organistov, smo iz pesmarice *Slavimo Gospoda* pridobili tisto znanje, ki ga lahko uporabljamo vsak dan.

Najprej smo začeli z lažjim delom improvizacije: kako igranje čim bolj popestriti, da ni pesem dolgočasna. Prof. Miklavčič nam je pokazal različne ritmične in melodične spremljave, ki jim sicer lahko rečemo improvizacija, vendar še ne moremo govoriti o pravi improvizaciji. Osredotočali smo se na razlike in modulacije med kiticami, na melodijo, na uporabo dveh manualov in izbiro različnih kombinacij registrov ... Posebno smo se posvetili tudi uvodu v mašo, za katerega nam je prof. Miklavčič zaupal nekaj »trikov«, kako je lahko naše igranje bolj polno, mogočno, slovesno. Seveda so tisti bolj pogumni

poskusili izvedbo uvoda v mašno pesem v stilu francoske toccate.

Odmor za kosilo je vsem udeležencem dobro del, saj po intenzivnem vsrkavanju informacij možgani potrebujejo oddih. Tudi tokrat so se kuharji Doma sv. Jožef izkazali z izvrstnim kosilom. Ta čas je bil tudi odlična priložnost za spoznavanje z drugimi udeleženci ter za izmenjavo izkušenj. Po kosilu pa je sledil še zadnji del seminarja, kjer smo se pogovarjali o zaključku glasbe in modulacijah.

Pri vsakem delu seminarja smo izvedeli kaj novega. Pritegnil nas je predvsem zadnji del o modulacijah med posameznimi pesmimi. Moramo priznati, da je prof. Dalibor Miklavčič res vrhunski strokovnjak na tem področju. Celotnega znanja o improvizaciji seveda še zdaleč ni mogoče strniti v en sam dan, vendar nam je profesor v teh nekaj urah ponudil široko paleto primerov in znanja. Sedaj pa je od nas udeležencev odvisno, kako bomo to znanje uporabili. ■

Po Mariji k Jezusu

s. Vlasta Tacer HKL

25. januarja 2018 smo uradno zaključili praznovanje 400-letnice vincencijanske karizme. Praznovanje odmeva v naših srcih in se nadaljuje. Na poseben način pa nadaljuje praznovanje skupina Marijanske vincencijanske mladine (MVM) v Sloveniji, ki prav v letošnjem letu praznuje 20 let ponovne oživitve. V teh dvajsetih letih se je zgodilo mnogo stvari. Duhovno počitniški tedni za otroke, duhovni vikendi, romanja, srečanja animatorjev, udeležba na mednarodnih srečanjih. Nastajale so skupine

po različnih krajih, ponekod spet ugasnile, drugod zrasle nove. Trenutno so aktivne v šestih župnijah. Koliko otrok in mladih se je preko MVM srečalo z Jezusom in Marijo na poseben, preprost način? Bog ve.

Veliko stvari se dogaja. Ampak: zakaj vse to? Kaj je v ozadju vsega tega? Kam segajo korenine?

Najdaljša korenina sega v leto 1830. Marijanska vincencijanska mladina je edino združenje mladih, ki je nastalo na

Izlet leta 2005 na Gradišče.

neposredno željo Device Marije, ki jo je izrazila sestri Katarini Labouré med prvim prikazanjem v Parizu. V Sloveniji se je združenje začelo leta 1884, vendar je bilo po 2. svetovni vojni prepovedano. Ponovno so z njim začeli že pred letom 1998 v Kočevju in Mengšu, 26. 5. 1998 pa je bilo uradno potrjeno s strani ljubljanskega nadškofa.

Duhovnost MVM temelji na hoji za Jezusom Kristusom, ki oznanja evangelij ubogim. V Mariji, Devici Magnifikata, člani odkrivajo zgled, kako živeti vero in svoje poslanstvo znotraj družbe, predvsem v korist najbolj ubogih.

Kaj pa je tisto, kar MVM daje mladim in zakaj vztrajajo? O tem je spregovorilo nekaj »starejših« MVM-jevcev.

Klara: Pri MVM sem že devet let in prav vsako leto bi na to vprašanje lahko odgovorila drugače, mislim pa, da sem v zadnjih letih našla tisti pravi razlog, da ostajam del te gromozanske in ljubeče družine.

Pri MVM sem začela sodelovati, ker sem rada pomagala ljudem, ob tem sem se počutila srečno, izpolnjeno. Takrat je obiskovanje otrok v RC Soča vodil lazarist Borut Pohar, ki me je povabil, da sodelujem pri tem, istočasno pa me je k MVM povabila prijateljica iz Logatca. Zame je bila to popolna kombinacija dela z otroki, ubogimi, poglobljanje duhovnosti ... V zadnjih letih se je temu pridružilo še spoznavanje družine iz tujine, mladih, duhovnih spremljevalcev in mednarodnih voditeljev. Pri MVM torej ostajam, ker me to izpopolnjuje in spreminja v boljšo osebo. Spoznala sem, da je Kristus v ubogih,

otročih, bližnjih in da nas Mati Marija spremlja na vseh korakih življenja.

Primož: MVM mi predstavlja skupino ljudi, v kateri lahko svojim bližnjim zaupaš ter se lahko sproščeno pogovarjaš.

Danes je druženje v zdravem okolju zlata vredno in človeku omogoča boljšo duhovno rast. Pri MVM je to prisotno, poleg duhovne plati pa je pri nas prisotna tudi fizična pomoč ubogim. Vsem je najbrž jasno, da ko nekemu pomagaš, ima ta oseba nekaj od tega, vendar dokler nisi sam udeležen pri prostovoljni pomoči, ne ugotoviš, da tudi sam pridobiš ogromen delež veselja in zadovoljstva. Vse to ponuja MVM. Sam osebno se trudim, da kažem zgled tako udeležencem dogodkov kot tudi tistem, ki dogodke soorganizirajo, saj če vi stremimo k temu, potem bo naša družba osebno močno zrasla.

MVM je nastala po Marijini želji.

Katja: Všeč mi je biti članica MVM, saj mi je karizma dela pisana na kožo. Preprostost vere, dobra uravnoteženost med igro, zabavo in resnim delom ... Ker smo manjša skupina (v primerjavi s skavti ali animatorji oratorija), se res dobro poznamo med seboj in lahko skupaj rastemo v veri. Najbolj všeč mi je, da smo uspeli nepoznani MVM, ki je nekaj let bolj ali manj delovala samo v naših župnijah, začeli odpirati tudi drugim mladim, ki v vse večjem številu prihajajo v našo družbo. MVM mi je in mi še kar nekaj časa bo druga družina, ki me podpira in mi stoji ob strani.

Lucija: Skupini MVM sem se pridružila, ko sem bila v osnovni šoli. Rada sem hodila na srečanja, saj je bilo zelo zanimivo, poučno in zmeraj smo kaj ustvarjali. Vsako srečanje je bilo nekaj posebnega. Na koncu šolskega leta pa smo seveda komaj čakali, da gremo

na morje. Tudi sedaj, ko sem animatorka, se še zmeraj veselim tedna na morju, ko sem lahko z otroki, jih kaj novega naučim in se z njimi igram. Prav tako rada hodim na skupna srečanja. Skozi vsa ta leta sem veliko naredila na svoji osebno-duhovni ravni. Naučila sem se zaupati vse svoje težave Gospodu in se z njim pogovarjati, ne le v molitvi, ampak tudi preko pogovora. Prav tako se zmeraj kaj novega naučim, kar mi bo pomagalo na moji življenjski poti. Mislim, da bo ta »duh« MVM-ja zmeraj v meni, tudi potem, ko bom starejša in bodo vlogo animatorjev prevzeli otroci.

Katarina: Prva stvar, na katero pomislim ob besedi MVM, je druženje, pravi prijatelji in vera. Pri MVM-ju sem aktivna že nekaj let. Vse skupaj se je začelo, ko sem bila še otrok z obiski mesečnih srečanj, katere smo imenovali Marijini prijatelji. Tam smo se

Letovanje v Portorožu leta 2007.

Člani MVM so bili dobro zastopani tudi ob zaključku praznovanja 400-letnice vincencijanske karizme v Rimu.

zbirali otroci in mladi z naše župnije pri sestrah ter spoznavali Marijo prek igre, pogovora in delavnic. Ne spomnim se, zakaj, vendar kar naenkrat srečanj ni bilo več. K sreči se moja pot pri MVM-ju s tem ni zaključila. Moje aktivno sodelovanje z MVM-jem se je začelo po končanem 7. razredu, ko sem dobila vabilo za letovanje v Portorožu. Nad tem letovanjem sem bila tako zelo navdušena, da je bila prva stvar, ko sem prišla domov, da sem prosila našega g. kaplana, če bi lahko tudi pri nas obudili srečanja. Skozi vsa ta leta sem rastla skupaj z MVM-jem, spoznavala nove ljudi, doživela ogromno lepih spominov in stvari. Hvaležna sem za vse ljudi, otroke, animatorje, izlete, duhovno-družabne vikende in srečanja, letovanja in romanja. Tako sem dodobra spoznala sv. Vincencija in Katarino Labouré, dva svetnika, ki sta mi v vzor in oporo. V življenju sem se srečala z marsikatero preizkušnjo in človek na mojem mestu bi verjetno že večkrat obupal, jaz pa sem vedno zaupala in verovala, da Tisti tam zgoraj že ve, kaj je najbolje zame.

Torej brez MVM-ja jaz ne bi bila jaz in ne bi bila tukaj zdaj, takšna kot sem, z vsemi napakami in dobrimi lastnostmi. ■

PO MARIJI K JEZUSU

LETOS MARIJANSKA VINCENCIJANSKA MLADINA V SLOVENIJI PRAZNUJE 20 LET

Vsi, ki ste kakorkoli povezani z MVM, pristrčno vabljeni na osrednje praznovanje:

v soboto, 26. 5. 2018 ob 14. 00,
v župnijski cerkvi v Mengšu

- sveta maša
- slovesna akademija
- druženje

Ne smemo jih pozabiti

Anton Pust CM

Papež Janez Pavel II. je ugotovil, da je Cerkev na koncu drugega tisočletja spet postala Cerkev mučencev. Za sveto leto odrešenja 2000 je naročil, naj se zberejo podatki o najbolj izrazitih mučencih, pričevalcih za vero, da se nanje ohrani spomin in dopolni martirologij Katoliške cerkve.

Med slovenskimi mučenci, žrtvami druge svetovne vojne, je tudi 124 duhovnikov. Med njimi izstopa kot mučenec duhovnik Misijonske družbe Janez Strašek.

Janez Strašek je bil rojen leta 1906 v verni družini v župniji Podčetrtek. Bil je gojenec pri lazaristih v Ljubljani na Taboru 12. Po končanem študiju teologije v Ljubljani je bil 13. avgusta 1933 v cerkvi Srca Jezusovega posvečen za duhovnika.

Kot duhovnik je deloval najprej v Sloveniji, nato v Srbiji: v Beogradu, v Kosovski Mitrovici, nekaj časa v Kragujevcu. V Kragujevcu so ga hoteli leta 1941 Nemci kot talca ustreliti. Smrti ga je rešil nemški komandant.

Na Sveticah. Od leta 1941 do 1947 so lazaristi upravljali župnijo Svetice pri Karlovcu. Janez Strašek je prišel na Svetice 8. septembra 1946 in vodil župnijo do mučeniške smrti 30. aprila 1947.

Janez Strašek CM

Ko so ubili župnika v Ozlju dr. Matija Kranjčiča, je Strašek od 4. decembra 1946 oskrboval še župnijo Ozalj.

Strašek je prišel na Svetice iz Srbije in je bil neobremenjen. Nič mu niso mogli

očitati, bil pa je kljub temu kruto umorjen, iz sovraštva do Cerkve in duhovnikov. On je mučenec za vero, vseskozi so ga imeli za svetniškega duhovnika in mučenca. Mnogi se mu priporočajo in potrjujejo uslišanja na njegovo priprošnjo.

Njegova zadnja, pastoralna pot je bila križev pot

Na cvetno nedeljo, 30. aprila 1947, je imel jutranjo mašo in blagoslov zelenja v Ozlju, nato je šel skozi gozd na Svetice, da bi imel dopoldansko mašo in blagoslov zelenja. Ljudje so ga v cerkvi čakali in molili rožni venec. Ko ga ni bilo, so slutili, da se je moralo nekaj zgoditi. Bil je vedno točen. Eni so pravili, da so slišali v gozdu streljanje. Nekdo je slišal klice na pomoč. Kaže, da je tedaj v njem še tlelo življenje. V agoniji ni mogel klicati bolj glasno. Tako je utihnil še en glas glasnika Kristusovega evangelija.

Na Straška so streljali z lovsko puško. Šibre so skozi oči in usta prodrle v možgane. Pobjjali so ga s kolom in na pol mrtvega zavlekli v grmovje. To pot skozi gozd je župnik večkrat prehodil, samo da je mogel ljudem prinašati veselo oznanilo. Ta dan pa je doživel kot Kristus, Kalvarijo.

Ohranjen je zapis Karlovačkog okružnog komiteta KP, ki sporoča ta dogodek Centralnomu komitetu KPH Zagreb in priznanje ubijalca.

Nekaj misli iz partijskega dokumenta: »Ko se je vračal iz Ozlja na Svetice, sta ga na poti dočakala dva brata, Stjepan in Ivan Žganjer, oba člana Partije. Ranila sta ga z lovsko puško. Ker pop ni bil takoj mrtev,

ga je moj brat udaril s kolom. Ko je bil mrtev, sva ga odvela v grmovje in pokrila z listjem in vejami.«

»Odločila sva se sama, češ da je to bandit, ki ga je treba ubiti.«

»V našem Odelenju Partije smo se pogovarjali, da bi moral nekdo tega bandita ubiti. Jaz in moj brat sva se odločila, da ga pričakava in ubijeva.«

Tovariša, ki sta sodelovala pri uboju, niso zasliševali, ne kaznovali.

Iz tega dokumenta se vidi, da je CKP posredni krivec zločina. S svojim sovraštvom do Cerkve in duhovnikov. Duhovnike so imenovali banditi. Pripadniki Partije so menili, da opravljajo partijsko dolžnost, če ubijejo duhovnika - »popa« - ker je bandit.

Duhovnik Strašek je pravi mučenec za vero. Umorjen je bil iz sovraštva do Cerkve in duhovnikov. Vseskozi so ga imeli za svetniškega duhovnika in mučenca. Mnogi se mu priporočajo in potrjujejo uslišanja na njegovo priprošnjo.

Ker je v pridigah vernike opozarjal, da se poročijo cerkveno in dajo otroke krstiti, ga imajo domačini za **mučenca družin**.

Na cvetno nedeljo je redno križev pot, z veliko udeležbo, iz Ozlja na Svetice, po poti skozi gozd, ki jo je zadnjič prehodil duhovnik Strašek.

Slovenski mučenci, pobiti na Hrvaškem, in hrvaški, pobiti na slovenskih tleh, naj pripomorejo k medsebojnemu sožitju! ■

Sv. Justin de Jacobis

Justin de Jacobis se je rodil 9. oktobra 1800 v San Fele v južni Italiji kot sedmi od štirinajstih otrok. Prvo vzgojo je prejel v domači globokoverni in socialno čuteči družini zdravega mišljenja. 17. oktobra 1818 je v Neaplju vstopil v Misijonsko družbo in bil leta 1824 posvečen v duhovnika. Nato je 15 let goreče vršil duhovniško službo v Apuliji in okolici Neaplja. Njegove apostolske dejavnosti so bile: pridiganje na ljudskih misijonih, spovedovanje in duhovne vaje za duhovnike, redovnike in laike. Bil je goreč duhovnik; ni se menil za utrujenost in pomanjkanje.

Leta 1838 je šel kot misijonar na novi misijon v Abesiniji. Že naslednje leto je bil imenovan za apostolskega prefekta tega misijona. V Abesiniji je našel zaradi zmotnih naukov propadajoče krščanstvo. Iz potrebe in prepričanja se je popolnoma prilagodil življenju domačinov. Oblačil se je kakor oni, živel je v eni izmed njihovih koč in jedel, kar in kakor so jedli oni. Hitro se je naučil abesinskega jezika. Bil pa je tudi mož globokega notranjega življenja. Njegova pobožnost in nenehno prizadevanje za evangelizacijo sta prekalila v njem kot jeklo trdno vero. Ob takem odnosu do abesinskega naroda si je hitro pridobil zaupanje ljudi in tudi kneza iz Tigrisa. Justin se je ves žrtvoval za abesinski narod. Skrbel je za bolnike in ni se ustrašil nobene poti, naj je bila še tako nevarna. Število vernikov

je raslo in kmalu so bile ustanovljene skupine kristjanov po drugih krajih. Leta 1845 je odprl malo semenišče za vzgojo domačih duhovnikov. A že istega leta se je začelo preganjanje. Čeprav so mnogo vernikov zaprli ali izgnali, precej pa jih je tudi odpadlo, je število katoličanov raslo.

Medtem je bil Justin de Jacobis posvečen v škofa. Doba strpnosti posameznih knezov je kmalu minila. Cesar Kass je začel preganjati katoličane po vsej deželi. Škofa Jacobisa so zaprli, ga izpustili in spet zaprli, naposled pa izgnali iz dežele. Na poti proti obali je od izčrpanosti umrl v puščavi 31. julija 1860 v Aligade v Abesiniji. Kardinal Massaia je pisal o njem: »Tako je umrl ustanovitelj abesinskega misijona, neutrudni apostol vzhodne Afrike, učitelj misijonarjev, zgled poguma in spokornega življenja, brez kakršnega v sveti službi med temi narodi ni mogoče uspeti.«

Za blaženega je bil Justin de Jacobis razglašen leta 1939, za svetnika pa leta 1975. Goduje 30. julija. ■

»VESELA ALELUJA!«

*Velika noč poje.
Radost, radost
drhti preko polj.
Srce moje
v plamenu trepeče
velikonočne sveče.
(Franc Sodja)*

*Da bi srce slehernega, četudi trepetajoče pod križem življenja,
zadrhtelo v radosti velikonočnega vstajenja,
želi uredništvo Vincencijeve poti*

